

தமிழியக்க நூல் வரிசை

பொது நலத்தில் 'குப்பை' கொட்டும் இந்தியர்கள்

தமிழன்னை

சிந்தாமணிச் செல்வ வெளியீடு

பொதுநலத்தில் 'குப்பை' கொட்டும் இந்தியர்கள்

நற்குடிமக்களை உருவாக்கும்
குடிமைப் பயிற்சிநூல்

தமிழண்ணல்

விற்பனை உரிமை

மீனாட்சி புத்தக நிலையம்

மயூரா வளாகம்

48, தானப்ப முதலி தெரு

மதுரை-625 001.

முதற்பதிப்பு : நவம்பர் 1998

உரிமை பதிவு

© தமிழண்ணல்

விலை : ரூ.20.00

நூலைப்பற்றி

நூலின் பெயர்	:	பொதுநலத்தில் 'குப்பை'
		கொட்டும் இந்தியர்கள்
ஆசிரியர் பெயர்	:	தமிழண்ணல்
நூலின் தன்மை	:	மக்கள் வாழ்வியல்
முதற் பதிப்பு	:	நவம்பர் 1998
தாளின் தன்மை	:	வெள்ளைத்தாள்
அச்சு எழுத்து அளவு	:	12 பாயிண்ட்
மொத்தப் பக்கங்கள்	:	92
நூலின் விலை	:	20.00
ஒளி அச்சுக்கோர்வை	:	Eye Catcher, Madurai.
அச்சிட் டோர்	:	Hemamala Syndicate, Sivakasi.

இது ஒரு

சிந்தாமணிச் செல்வ வெளியீடு

முன்னுரை

தமிழர்கள் தனிநலத்தில் அக்கறை காட்டுவதுபோல் பொதுநலத்தில் அக்கறை காட்டுவதில்லை. பொது நிறுவனம், பொது நூலகம் முதல் பொதுக் கழிப்பறை வரை "இது நமக்கு உரிமையுடையது அன்று; பொதுவானது; அனைவருக்கும் உரியது" என்று அஞ்சி, தயங்கி, அதைப் பேணிக் காக்கும்மனப்பழக்கம் எந்த இந்தியனிடமும் இல்லை. பொதுதானே, ஆனவரை கெடு, சுருட்டு, யார் கேட்க முடியுமென்று, ஒவ்வோர் இந்தியனும் நடந்து கொள்ளப் பார்க்கிறோம்.

Madras Zoo-'சென்னை உயிர்க்காட்சிச் சாலை' என்று பா.வே. மாணிக்கநாயக்கர் ஆங்கிலத்தில் ஒரு நூலெழுதினார். சென்னை மக்கள் பலர் குள்ள நரியாக, நாயாக, புலி சிங்கம் கரடியாக, உடும்பு, ஓநாய், மாடு, மந்தியாக நடந்துகொள்வதைக் காட்டி, இதுபோல் இம் மானுட விலங்குகளின் காட்சிச் சாலையாக மாறிக் கடமையும் பண்பும் நேர்மையும் சிதைந்து வருவதை விளக்கினார். நம் பொதுநிறுவன ஊழியர்கள், அரசு அதிகாரிகள், பெரும் உத்தியோகம் பார்ப்பவர்கள் எனப்படும் பலரும் மக்களை - வாடிக்கையாளர்களை மதிப்பதே இல்லை. முற்கூறிய விலங்குகள் போலவே நடந்து, கடித்துக் குதறிவிடுபவர்கள் போல் காட்சிதருதல் நாள் நடைமுறையாகிவிட்டது.

இது மக்கள் அரசு. ஒரு தெருவில் தார்ச்சாலை அமைக்கப்படுகிறதென்றால், அதற்கு ஒதுக்கிய நிதி எவ்வளவு, யார் அதிகாரத்தில் நடக்கிறது, ஒப்பந்ததாரர் யார், எத்தனை நாளில் முடிப்பதாக எவ்வகை ஒப்பந்தம் என ஒவ்வொன்றும் மக்களுக்குத் தெரிய வேண்டும். அரசு நடத்தும் அனைத்துத் திட்டம் பற்றியும் இவ்வாறு மக்களுக்கு இதழ்கள் வாயிலாகவும் அவ்வந் நிறுவனங்கள் வாயிலாகவும் பெயர் முகவரியோடு, வெளிப்படையாக அறிவிக்க வேண்டும். மூடு மந்திரம் ஒழிந்தாலே ஊழல் ஒழியும்! இவ்வாறாக பல சிந்தனைகள் அடங்கிய இந்நூல், மக்களிடம் எழுச்சியை உண்டாக்கும்.

தமிழண்ணல்

உள்ளுறை

1. பொதுநலத்தில் 'குப்பை' கொட்டும் இந்தியன்	5
2. ஊரைப் பற்றும் நெருப்பு	12
3. வாடிக்கையாளர்களுக்காக நாம்	19
4. முன்னேறும் காலம் எது?	26
5. சாதி முகமுடியை அகற்றுங்கள்	33
6. மக்களாட்சியில் மக்களின் பங்கு	41
7. அரசும் அதிகாரமும் மக்களுக்காகவே	49
8. தொகுதிப் பணியே முதற்கடமை	56
9. இனியும் 'மூடு மந்திரம்' வேண்டுமா?	63
10. இரட்டை வாழ்வு	71
11. சிங்கப்பூரில் தமிழ்க் கொத்தடிமைககள்	78
12. புலி வருகிறது புலி	86

பொது நலத்தில் 'குப்பை' கொட்டும் இந்தியன்

விடுதலைப் பொன் விழா ஆண்டில், நம்மை நாமே சோதித்துக் கொள்ள வேண்டிய சிந்தனைகள் பலவுள. நம் நாட்டில் பொது நலம் தள்ளாடுகிறது. தன்னலம் தலைவிரித்தாடுகிறது. மேலே ஏற்படும் குறைகளுக்கு, சீழேயுள்ள 'விரிசல்கள்' தான் காரணமென்பதை மறந்து விடுகிறோம். 'நோய் நாடி, நோய்முதல் நாடி' அதைக் களையும் வழி நாட வேண்டாமா?

பண்பட்டு வளர்ந்த தமிழில் சொற்கள் ஆழமும் நுட்பமும் நயமும் உடையன. கையாள்வது வேறு; கையாடுவது வேறு. நாம் பொது நலத்தைக் கையாள்வதற்குப் பதிலாகக் கையாடுவதிலேயே கருத்தாக இருக்கிறோம். இந்தியன் ஒவ்வொருவனுக்கும் இது ஒரு மனப் பழக்கமாயிருக்கிறது. இப் பழக்கத்தை எளிதிற் போக்க முடியாது. நோய் மிக முற்றிவிட்ட நேரம் இது. அறுவைச் சிகிச்சைக்கு நோயாளி ஆயத்தமாகிவிட்ட சமயம் இது!

வீடு முழுவதும் துப்புரவாகக் கூட்டி, சுற்றுச் சுவர் மேலே நின்று பலரும் நடக்கும் தெருவில் 'வீட்டுக் குப்பையை'ச் சுதந்திரமாகக் கொட்டும் இந்தியர்களை வீட்டுக்கு வீடு பார்க்கலாம். குழந்தைகளைத் தெருவில் எதிர்த்த வீட்டு ஓரமாக மலசலம் கழிக்க வைத்துச்

சிறுவயது முதலே பழக்கப்படுத்துகிறோம். நகராட்சிகள் பொதுக் கழிப்பிடம் கட்டி வைத்தால், நுழைவாயிலையே பாழ்படுத்தி, அதை யாரும் பயன்படுத்த முடியாதபடி சில நாட்களில் செய்து விடுவர். நம் நாட்டில் ஒரு கோடித் தேநீர்க் கடைகள், இரவு நேரச் சாப்பாட்டுக் கடைகள் இருக்கலாம். கழிவு நீரை இரவில் நடுத்த தெருவில் கொட்டுவர்; எச்சில் இலைகள் பரந்து கிடக்கும்; குப்பைகளை அப்படியே போட்டுவிட்டுப் போய்விடுவர். யார் கேட்க முடியும்? பொதுத் தெரு - எல்லோருக்கும் உரியது - அதனால் யார் வேண்டுமானாலும் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்! இது தானே நம் அனைவரின் மனப்பான்மை. இக் கெட்ட பழக்கங்களில் மட்டும் இந்தியர்களாகிய நம்மிடையே சாதி, சமய, மொழி, மாநில வேறுபாடுகள் எதுவும் இல்லை. அவ்வளவு ஒற்றுமை - ஒரே மாதிரிச் சீரழிவு!

வீட்டுச் சாய்க்கடையைத் தெருவில் ஓடவிட நம் மக்களுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி! அது முடியாதென்றால், அடுத்த வீட்டிற்குள் அக்கழிவு நீரைப் புகுத்துவதில் அவனுக்குள்ள தனித் திறமை உலகறிந்தது! மதுரையில் மேலமடைக் கால்வாயொன்று வையையாற்றில் சேர்கிறது. மழை நீரும் மேலமடைக் கண்மாய் பெருகினால் அவ் வெள்ள நீரும் வடிவதற்கு முன்னோர்கள் தோண்டி வைத்த கால்வாய் அது. மதுரை பால் பண்ணைக் கழிவு நீர் அதில் விடப்பட்டது. அரசு சார்ந்த துறையாயினும் இந்தியப் பழக்கம் போகுமா? பொதுக் கால்வாயில் கழிவுநீரை அவர்கள் விடவே, இன்று அதன் அக்கம் பக்கமுள்ள வீடுகளின் கழிவுநீர்கள், மலக்கழிவுகள் எல்லாம் அதில் விடப்பட்டு இன்று அக்கால்வாய் திறந்த ஒரு

சாய்க்கடையாய் மாறி, வையைப் புனிதப் பேராற்றில்
கலக்கிறது! எல்லோரும் சேர்ந்து செய்யும்
'பொதுநலத்தொண்டு' இது!

திருக்கோயில்களைப் பாருங்கள்! அவையும் பொது
இடங்கள் அல்லவா? தூய்மை காக்கப்பட வேண்டிய
கோயிலில், இறைவன் முன்பாகவே தம் பழக்கத்தைக்
காட்ட யாரும் தயங்குவதில்லை.

1943இல் வெளிவந்த 'குமரிமலரில்', சக்கரவர்த்தி
இராசகோபாலாச்சாரியார், 'சிறிய விஷயங்கள்' என்று ஒரு
கட்டுரை எழுதியிருந்தார். அதில் மறுமை, பேரின்பம்,
வீடுபேறு, ஆன்ம பரிகத்தம் என்று மிகப் பெரிய
விஷயங்களையே பேசிக் கொண்டிருக்கும் நாம், மிகச்
சிறிய விஷயங்கள் என்று சொல்லி அன்றாட
வாழ்க்கையில் செய்யும் கேடுகளைக் குறிப்பிட்டு,
'இவற்றில் அல்லவா முதலில் கவனம் செலுத்த வேண்டும்'
என்று விளக்கியிருக்கிறார்.

நாம் அந்த உலகத்திற்குப் போக ஆயத்தமாகிக்
கொண்டிருக்கிறோம், இந்த உலகை நாசப்படுத்திவிட்டு!
இது தகுமோ? தரப்பட்ட இந்த உலகில் நல்வாழ்வு வாழ்ந்து
காட்டுவதல்லவா நம் கடமை? இதை ஏன் யாரும் சுட்டிக்
காட்டுவதில்லை; பரப்புவதில்லை. ஐயகோ! 'ஆன்மிகம்
என்றாலே பரலோகத்திற்கு வழிகாட்டுவது என்றல்லவா
மாற்றிவிட்டார்கள்!' பாவம் செய்யப் பரிகாரம் சொல்வது
என்றல்லவா நம்புகிறார்கள்!

நம்மிடமிருக்கும் 'சுவரொட்டிப் பழக்கம்' மிகக்
கொடுமையானது; கீழ்த்தரமானது! தனியார் சுவர்களில்
அனுமதியின்றி ஒட்டலாமா? ஒரு பால் விற்பனையகம்;

அதன் எண் கண்ணிற் படவில்லை. ஓர் ஊருக்குள் நுழைகிறோம்; அந்த ஊர்ப் பெயர்ப் பலகையில் சுவரொட்டி. நாடெங்கும் ஊரெங்கும் இந்த நிலைதான்.

நம்மிடமிருக்கும் 'ஒலிபெருக்கிப் பழக்கமும்' "கர்ணகடுரமானது". தன்வீட்டில் திருமணம், சடங்கு, காதுகுத்து என்றால் நான்கு திசையிலும் ஒலி பெருக்கிகளை ஒரு கிலோ மீட்டர் வரை வைத்து, ஒலி அளவை எவ்வளவு முடியுமோ கூட்டி வைத்து, சுற்றுப்புறத்திலுள்ள அனைவரையும் தூங்கவிடாமல், ஒய்வுகொள்ள விடாமல், பேச விடாமல் இரவும்பகலும் இரண்டு நாட்களுக்குக் காதடைக்கச் செய்யத் தனிமனிதனுக்கு - சங்கத்துக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது! திருவிழா என்றால் கேட்கவே வேண்டாம்!

கோயிலிலிருந்து ஒலிபரப்பாகும் பாடல், இசைகூட, அதன் எல்லைக்குள் கேட்குமாறு அடக்கமாய் அமைவதே நலம்! தெருவில் கேட்க, ஊரில் கேட்க வைப்பது என்ன நியாயம்? பள்ளிவாசலிலிருந்து, தொழுகை ஒதும் ஒசை ஊரெல்லாம் கேட்பது உட்பட, அனைத்துச் சமய ஒலிபரப்புகட்கும் ஒரு வரையறை வேண்டும்தானே? ஒரு திருவிழா வருகின்றதென்றால், நம் உடல் நடுங்குகிறது. இது நாடா? அல்லது காடா? இவற்றுக்கு அனுமதி கொடுக்கும் காவல் நிலையங்கள், பொதுமக்கள் படும் அவதிகளை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டாமா?

முன்னேறிய நாடுகளில் தனிக் கம்பங்கள், தனியாக ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களில் மட்டுமே வணிகர், கட்சிகள் முதலாக அனைவரும் சுவரொட்டிகள் - விளக்கொளி மின் விளம்பரங்கள் ஒட்டவோ, வைக்கவோ செய்கின்றனர்.

காரின் பின்புறம் சிறு ஒட்டுத்தாள் விளம்பரங்களைக் காரின் உரிமையாளர் ஒட்டிவைத்து, தாம் இன்ன கட்சி, இன்னாருக்கு வாக்களிக்கப் போகிறார் என்பதை உலகுக்குத் தெரியப் படுத்துகிறார். இங்கு சுவரொட்டி ஒட்டுபவர்கள் நம் நெற்றியையும் முதுகையும் விட்டு விட்டார்கள்! அதனால் பிழைத்தோம்! வெளிநாடுகளில் ஆயிரம் பேர் கூடியுள்ள, நூறு கடைகளுள்ள 'மால்' எனப்படும் வணிக வளாகங்களாயினும் சிறு ஒலி கூட வெளியே கேட்பதில்லை.

நம் இந்திய மனப் பழக்கம் மாற, சுற்றுச்சூழல் காப்புத்துறையினர் ஆவன செய்யவேண்டும். ஆலைப் புகை, தொழிற்சாலைக் கழிவுநீர், நச்சுக்காற்று - இவற்றாலேற்படும் 'சுற்றுச்சூழல் கேடு' பற்றியே இவர்கள்

அரசுப் பணம் பொதுப் பணம்தானே. அதனால்தான் கண்டபடி செலவழிக்கின்றனர்; எடுத்துக்கொள்கின்றனர். தம் பணமென்றால் அவ்வாறு செய்வார்களா? தன் வீட்டை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்தியன், ஊரை நாசப்படுத்துகிறான்.

பேசுவர்; எழுதுவர்; பிரச்சாரம் செய்வர். மாகக் கட்டுப்பாட்டு வாரியங்களுக்கும் இதுதான் வேலை. அதாவது மிகப் பெரிய 'விஷயங்களில்' மட்டுமே இவர்கள் கருத்துச் செலுத்துவர்; சின்ன 'விஷயங்களில்' தலையிட மாட்டார்கள்!

இம் 'மனப்பழக்கம்' தடித்ததால்தான், இன்று நம் அரசியலேதட்டுக் கெட்டு ஊழல் மயமாகிவிட்டது. அரசுப் பணம் பொதுப் பணம்தானே. அதனால்தான் கண்டபடி

செலவழிக்கின்றனர்; எடுத்துக் கொள்கின்றனர். தம் பணமென்றால் அவ்வாறு செய்வார்களா? தன் வீட்டை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்தியன் ஊரை நாசப்படுத்துகிறான். தன்குடும்பம் பரம்பரை பரம்பரைக்கு நல்வாழ்வு வாழ வழிவகுப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு தன் சொத்து சுகங்களையே சுருதும் இந்தியன் பொது நலனில் கவலையின்றிக் கை வைக்கின்றான். சுருங்கச் சொன்னால் மேல்மட்டத்தில் தனி இந்தியன் இனிப் பெருக்க இடமின்றிக் கொழுத்துப் போயிருக்கிறான்; நாடு நலிந்து அழிந்து கொண்டிருக்கிறது!

தனியார் பேருந்தையும் அரசுப் பொதுப் பேருந்தையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். முன்னதில் சம்பளம் குறைவு; பின்னதில் சம்பளமும் கூடுதல்; சலுகைகளும் மிகுதி. ஆனால் தனியார் பேருந்து சுத்தமாய்ப் பளபளவென்று இருக்கிறது. அரசுப் பொதுப் பேருந்து, அழுக்கடைந்து, குப்பை துப்புரவாகாமல், சிதைந்து கையைக் காலைக் கிழித்து விடும் போல் இருக்கிறது.

தனியார் பள்ளிகளில் ஆசிரியர் சம்பளம் குறைவு. ஆனால் அவை எவ்வளவு சீராய் - செல்வ வளத்தோடு நடக்கின்றன. அரசுசார் பள்ளிகள், மாநகராட்சிப் பள்ளிகளில் ஆசிரியர் சம்பளம் மிகக் கூடுதல், சலுகைகளோ அதிகம், உரிமைகளும் கூடுதல். ஆனால் 'பொதுப்' பள்ளிகள்தானே. கேட்பார் யார்! நானும் மோசமாகும் நிலைமைகளையே காண்கிறோம்!

தனியார் அலுவலகம் ஒன்றிற்கும் அரசுப் பொது அலுவலகம் ஒன்றிற்கும் போனால் கூட இவ்வேறுபாட்டை நன்கு பார்க்கலாம். நம் நாட்டுக் 'கூட்டுறவுச் சங்கங்களும்',

இந்தப் 'பொது' என்ற கருத்தால், எளிதில் ஊழல் வயப்படக் காணலாம். இது எதைக் காட்டுகிறது? இந்தியன் பொதுநலத்தில் நேற்றும், இன்றும் 'குப்பை' கொட்டப் பழகிப் போனான்; தன் வீட்டை, தன்னைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ள மட்டுமே எண்ணுகிறான். இவனைத் திருத்துவது எப்படி? இந்த மனப் பழக்கத்தை மாற்றுவது எவ்வாறு?

அரசு கடுஞ்சட்டங்கள் இயற்ற வேண்டும். அமெரிக்கா முதல் சிங்கப்பூர் வரை சிறு காகிதத்தைக் கிழித்தால் கூட தம் சட்டைப் பையில் வைத்துக் கொள்கின்றனர்; தெருவில் வீச அஞ்சுகின்றனர். அவ்வளவு கடுஞ்சட்டங்கள் அங்குள!

தொண்டு நிறுவனங்கள் இப்பணிகளைத் 'தத்தெடுத்து' தெருவை, ஊரை, பேருந்து நிலையங்களை, பள்ளியை, பொது இடங்களைச் சீர்படுத்த, தூய்மைப்படுத்த உதவ வேண்டும். மக்கள் தூய்மையாக வாழ்வதன் சிறப்பை நாடெங்கும் பரப்ப வேண்டும்.

சுற்றுப் புறச் சூழல் காப்பு மையங்கள், மாசுக் கட்டுப்பாட்டு வாரியங்கள் தம் பணியை இச் சிறிய தீமைகளையும் அகற்றுவதிலிருந்து தான் தொடங்க வேண்டும்.

பள்ளி, கல்லூரி மாணவர்களுக்குப் பாடமாக எழுதிப் போதித்து, நடந்து பழக அவர்களையே இப் பணிகளில் ஈடுபடுத்த வேண்டும். இம்மனப்பழக்கம் சிறு வயது முதல் அடியொடு மாற்றப்பட்டால்தான், பொதுப்பணத்தில் கூசாமல் கை வைக்கும் ஊழலும் கூட ஒழியும். எனவே இது தலைமையமைச்சர் வரை, கவனத்திற் கொள்ள வேண்டிய அடிப்படைச் செய்தியே தவிர 'சின்ன விஷயம்' அன்று.

ஊரைப் பற்றும் நெருப்பு

‘ஈங்கிவற்றில் ஏதும் இலார் ஏடெழுதிப் பிழைக்க வந்தார்’ என்று, வேறு தகுதி இல்லாததால், பத்திரிகைத் துறைக்கு வந்து, அதையும் கெடுத்துத்தாமும் கெடுபவர்களைச் சாடினார்பாவேந்தர் பாரதிதாசன்.

கதைகள் எழுதும் படைப்பாளிகளும் திரைப்படக் கதை வசனம் பாடல் எழுதுபவர்களும் சின்னத் திரையில் இதுபோன்ற படைப்பாளிகளும் ஊழல் அரசியல்வாதிகளும் இன்று ‘ஈங்கு அறிவு, திறமை, கலைநுட்பம் என எதுவும் இல்லாதாராய் இந்தத் துறைகளுக்கு வந்து நாட்டைக் கெடுத்து வருகின்றனர்!’ எல்லோரும் அவ்வாறு என்று கூறவில்லை. கெடுதல்வழி செல்வார் பெரும்பான்மையினராகவே, ஒட்டு மொத்தமும் சேறாகிப் போனது.

சமூக மனமே மரத்துப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. அரக்கர் கூட்டமாய், விலங்குத் தொகுதியாய், நாய் நரி பேயாய் உலவுபவர்களை எங்கெங்கும் பார்க்கிறோம். நல்லவர் கூட்டம் மிகமிகச் சுருங்கி வருகிறது. ஊழல் சக்கரவர்த்திகள் தலைநிமிர்ந்து நடக்கிறார்கள்; எந்தத் தவறு செய்தும் தப்பிக்க முடியும் என்பதே, இன்று பத்திரிகையில் வரும் செய்திகள் சுற்றுத்தரும் பாடம்.

ஒரு பரம்பரைக்கு முன்னால் திருடர்களை, ஒழுக்கமற்றவர்களை, கொள்ளையர்களை, தீயவர்களை

அடையாளம் காண முடிந்தது. இன்று ஆள் வாட்டசாட்டமாக இருக்கிறான்; அவன் செய்த தவறோ மிகக் கொடியதாக இருக்கிறது. முன்பு ஒருவன் தோற்றமே அவன் தீயவன் என அடையாளம் காட்டியது. இன்று தீயவன் உடையும் நடையும் நல்லவரிலும் 'மேம்படப்' பளிச்சென்று உளது. நாமும் தவறுகள் செய்து இப்படி 'ராசநடை' போட்டாலென்ன, என்று மற்றவர்களுக்குத் தோன்றுகிறது!

இந்த அளவு சமுதாயமே சாய்க்கடையாய் மாற, திரிந்த பால்போல மனித மனம் முற்றிலும் கெட்டுக் குட்டிச்சுவராகிக் கொண்டு செல்ல எத்தனையோ காரணங்கள் உள. அவற்றுள் தலைமையானவை சினிமா, தொலைக்காட்சி, கதைகள், அரசியல் எனும் இவை நான்குமாகும்.

இவை பெரும்பான்மையானவருக்குப் போய்ச் சேருகின்றன. திரும்பத் திரும்பப் பார்த்துப் பார்த்து மனம் அவ் வண்ணமாகுமாறு இவை பாடம் புகட்டியபடி உள்ளன.

போதை மருந்து பற்றிய கதையைப் படித்த பொழுது, அது பற்றிய முழு விவரமும் தெரியாத ஒருவருக்குத் தெரியவந்தன. புதிதாகப் பழக்கங்கொள்ள அது ஒரு கையேடு போல் விளங்கியது.

தீமையை, ஒழுக்கக்கேட்டை, அயோக்கியத் தனங்களை, நீண்டநேரம் காட்டி இறுதியில் ஒன்றிரண்டு மணித்துளிகளில் தீமை தோற்றதாகக் காட்டி 'சுபம்' என்று முடிப்பார்கள். இதனால் மனத்திலே தங்குவது தீமைதான்.

அண்மையில் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்ட ஒரு இந்தி நாடகம், திருடர் கூட்டம் ஒரு வீட்டினுள் புகுந்து, உள்ளே இருந்தவர்களை அடித்துத் துன்புறுத்திக் கட்டி வைத்து,

கத்தியைக் காட்டி மிரட்டி அனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு ஓடுவதை ஒரு நேரடிக் காட்சியாக, எதிரே கண்ணாற் கண்டதுபோல் நீண்ட நேரம் காட்டியது. பார்க்கும் இளைஞனுக்குத் திருடக் கற்றுத்தருவது போல இருந்தது.

ஒரு சின்னத்திரையில் கற்பழிப்புக் காட்சி ஒன்று. ஊருக்குக் கடைசியில், மலைசூழ் பகுதியில் அப் பெண்ணை ஓட ஓட விரட்டி, சேலை கிழிய இரவிக்கை கிழிய மலை மீது கல்லில் மோதிச் சார்த்திக் கற்பழித்து அப் பெண்ணைப் பைத்தியம் பிடிக்க வைத்ததாகச் செயல்வழிப் பயிற்சி போல - ஆங்கிலத்தில் 'டெமான்ஸ்ட்ரேஷன்' என்று கூறுவதுபோலத் தொடர்ந்து நடத்திக் காட்டியவிதம், 'அற்புதமாக' இருந்தது! 'தத்ருபமாகப்' படமெடுக்கிறார்களாம், இவர்கள்!

படங்களில் ஒன்று பார்க்கலாம். தீமையை, ஒழுக்கக்கேட்டை, அயோக்கியத்தனங்களை, கொடுமைகளை மிகநீண்ட நேரம் காட்டி இறுதியில் ஒன்றிரண்டு மணித் துளிகளில் தீமை தோற்றதாகக் காட்டி 'சுபம்' என்று முடிப்பார்கள். இதனால் மனத்திலே தங்குவது எல்லாம் தீமைதான். கல்லூரி முதல்வரையே நகைச்சுவைப் பாத்திரமாக்கி மாணவர்கள் அவரை நையாண்டி செய்து அவர் எதிரிலேயே நாட்டியமாடவும் செய்கின்றனர். கல்லூரியில் உடன்படிக்கும் மாணவிகளைச் சீண்டுவது முதல், மேலில் விழுவது மோதுவது வரை காட்டி, அதில் காதல் மலர்ந்ததாகவும் காட்டி, முதலில் வெறுக்கும்படி நடந்தவனையே அவள் விரும்பி விட்டாளாம் - அவனும் திருந்தி விட்டானாம் - இப்படி ஒரு திரைப்படம். வகுப்பறையிலேயே அத்துமீறல்கள்; ஒழுக்கக்கேடுகள்!

இப்படி அண்மையில் எத்தனை படங்கள்!

ஒரு மருத்துவக் கல்லூரி நாவரசு கொல்லப்பட்டதும் ஒரு மகளிர் கல்லூரி சரிகா சித்திரவதைப்பட்டு மடிந்ததும் பத்திரிகைச் செய்தி. ஆனால் நாடு முழுவதும் இந்தத் திசையில் போய்க்கொண்டிருப்பது, சமுதாயத்தை உற்றுப் பார்ப்பவர்களுக்குத் தெரியும்!

மக்கள் தகவல் பரிமாற்றத்தில் பேரிடம் வகிக்கும் துறைகள், மக்கள் மனத்தை நச்சுப்படுத்துவதை மடைமாற்றினாலன்றி, சிலர் பிடிபட்டுக் கைதாகித் தண்டிக்கப்படுவதனால் மட்டும் இக்கொடுமை முழுவதுமாய் ஒழியாது. திரைப்படக் கலைஞர்கள், இயக்குநர்கள், பாடலாசிரியர்கள் கையிலேதான், இச் சமுதாயத்தின்தலையெழுத்துப் பெரிதும் சிக்கிக் கிடக்கிறது.

பிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருந்த ஒருவன் சிறுகடை முதலாளியாகி, குடும்பமாகி, இந்த நாட்டுச் சிறந்த குடிமகனாகின்றான். அவனுக்கு இந்திய ஆட்சிப்பணி அதிகாரி ஒருவர் உறவினரிலும் மேலாக உதவுகிறார்! அதைப் போன்று இவர்களால் உயர்வை நோக்கியனவாய், மானுடத்தை உயர்த்தும் கதைகளை எழுத முடிவதில்லை. காதல் தவிர்க் கதையும் இல்லை; மோதல் தவிர்க் காதலும் இல்லை!

இன்றைய காக்கை வலிப்பு நடனம் - அப்படி அப்படியே, பாலுறவைப் படம்பிடிப்பது போல் காட்டவும் பயன்படுகிறது.

எத்தனையோ சிறந்த நாட்டிய வகைகள் தோன்றிய நாட்டில், இந்த வலிப்பு நடனம்தான் அல்லும் பகலும்! இவை எல்லாம் பார்ப்பவர் மனத்தில் படிந்து, குருதியில்

ஊறி, மரபணுக்களிலும் ஊடுருவி இன்னும் ஒரு ஐம்பதாண்டில் தெருவில் எல்லோரும் வலிப்பு வந்து, இழுத்துக் கொண்டு கிடந்தால் வியப்பதற்கில்லை.

முன்பெல்லாம் ஒரு கற்பழிப்புக் காட்சி என்றால், ஒரு மலர் கசக்கி எறியப்படுவதைக் காட்டி, நிலைகுலைந்த பெண்ணை மட்டும் காட்டி - நடந்ததை உணர்த்தாமல் உணர்த்துவார்கள். இன்று எப்படிச் கற்பழிக்கலாமென்று வழிகாட்டுவது போலவா படம் எடுப்பது? கற்பழித்து வாழ்வதிலும் ஒரு சுகமிருப்பதுபோல், பார்ப்பவர்களைத் தூண்டும்படியா படமெடுப்பது?

ஒரு சமூகம் அழியும்; அழிந்தால் நமக்கு என்ன என்று இந்தக் கலைஞர்கள் எண்ணவே கூடாது. இதே சமூகத்தில்தான் இவர் மனைவி, சகோதரி, மகள், பேர்த்தி பரம்பரையும் உலவுகிறது; உலவப் போகிறது. இன்றில்லாவிட்டாலும், இக் கொடுமையை அப்படியே கண்ணெதிரே காட்டிப் பணம் குவித்தவன் மகள், பேர்த்தி, உறவினர் இக் கதிக்கு ஆளாக நேரிடாது என்றா கருதுகிறார்கள்? சமுதாயத்திற்கு இழைக்கும் தீங்கு, தனக்குத்தானே இழைத்துக் கொள்ளும் தீங்கு என்பதை இவர்கள் ஏனோ மறந்துவிடுகிறார்கள்!

தீமையை - கொலையை - கொள்ளையை - வஞ்சகத்தை - கற்பழிப்பை என இவை போல்வனவற்றைக் கதையில் கூறாமல் இருக்க முடியாது; படத்தில் காட்டாமல் இருக்க முடியாது; உண்மையே. இவற்றைத் தீமை என்றே உணருமாறு காட்ட வேண்டும்; இலைமறை காயாகக் கூறவேண்டும்; தீமை கண்டு வெட்கப்படும் பகுதிக்கு அதிக அழுத்தமிருக்க வேண்டும்.

தீமையையும் சமுதாய நன்மை நோக்கியதாகப்
படைப்பதில்தான் திறமை இருக்கிறது. பெண்
குழந்தையைப் பிறந்ததும் அழிக்கும்

மாணவ சமுதாயத்திலேயே ஓர் இளைஞன் எழுச்சி
கொண்டு, மாணவர்தம் ஒழுக்கக் கேடுகளை
எதிர்த்து நயமாகப் போராடி, எல்லோரையும்
நல்வழிக்கு மடைமாற்றி விடுவதாக ஒரு கதை
புனைந்தால் ஆகாதா?

நாட்டில், அப்படி ஒரு குழந்தையை அழிக்கப்போகும்
சமயத்தில், அது காப்பாற்றப்பட்டு, பிறகு ஒரு டாக்டராகி
தன்னை அழிக்க முற்பட்டவர்களுக்கே மருத்துவம் பார்த்து
அவர்களை வெட்கப்பட வைப்பதாகக் காட்டும்போது,
அங்கு பளிச்சிடும் மனித நேயமல்லவா உலகை
வாழ்விக்கும்?

நம் படைப்புக்கலை வாழ்வின் உயர்வை நோக்கி,
உன்னதத்தை நோக்கி வளர வேண்டுமே!

தற்கொலையைக் காட்டுவதை விடத் தற்கொலையை
எதிர்த்துப் போராடி, இறுதியில் வெல்பவர்களைக் கற்பனை
செய்ய முடியாதா? காதலில் தோற்றவள் கணவனிருக்கவும்
காதலனையே நினைத்து ஏங்கிக் கரைவதையும்
நிலைகுலைவதையுமே காட்டும் நீங்கள், கட்டிய கணவன்
மீது அன்பை மாற்றிக் கொள்ளத் தன் மனத்துடன் போராடி,
நல்ல மனைவியாகி விடுவதைச் சுவையாகச் சித்தரிக்க
முடியாதா? மாணவ சமுதாயத்திலேயே ஓர் இளைஞன்
எழுச்சி கொண்டு, மாணவர்தம் ஒழுக்கக் கேடுகளை
எதிர்த்து நயமாகப் போராடி, எல்லோரையும் நல்வழிக்கு
மடைமாற்றி விடுவதாக ஒரு கதை புனைந்தால் ஆகாதா?

கெட்டதைச் சுவையாகப் படைக்கும் நீங்கள் நல்லதையும் எப்போது சுவைபடக் கற்பிக்க முடியும் என்பதைக் காட்டப் போகிறீர்கள்?

தன் தங்கைகள் மூவர், பெற்றோரில்லை என்பதால் அவர்களின் ஒரே அண்ணன், அந்த மூவரையும் கரையேற்றித் தன் காதலில் தோற்றுத்தவித்துத்தள்ளாடித் தியாகத்திலேயே ஓர் இன்பமிருப்பதை - அப்பழுக்கற்ற இன்பமிருப்பதை - கண்டு கண்டு மகிழ்வதாக எழுதினால், இச் சமுதாயம் ஓர் அங்குலம் உயருமே!

தமிழில் கதை எழுதுபவருக்குக் கொலையும் கற்பழிப்பும் தவிரக் கற்பனைக்கு வேறு சரக்கே கிடையாது!

மக்களின் மனத்திலே விலங்குகளை நீங்கள் உருவாக்குகிறீர்கள்; விடப் பாம்புகளைப் படைக்கிறீர்கள்; அரக்கர்களை வளர்க்கிறீர்கள்; கயவர்களாவதற்கு அத்தனை வழிவகைகளையும் காட்டுகிறீர்கள்...!

திரைப்படம், தொலைக்காட்சி, விறுவிறுப்பு, மஞ்சள் பத்திரிகை, மிகை நடப்பியல் கதைகள், ஊழல் அரசியல் - இவற்றால் சமுதாயத் தீமைகளையே மேலும் மேலும் நாளும் நாளும் வளர்க்கும் படைப்பாளிகளே! நாளைக்கு இந்த நச்சுக்காற்றுப் பரவலால் சமுதாயம் மட்டுமன்று, உங்கள் குடியும் குடும்பமும் கூட அழியப் போகின்றன என்பதை மறவாதீர்கள்! நீங்கள் பேரும் பணமும் கருதி, வெறி பிடித்து வைக்கும் இந்த நெருப்பு, ஊரை அழிப்பதைப் பார்த்து மகிழாதீர்கள்; நீங்களும் சேர்ந்து கருகப் போவதைச் சற்றே எண்ணிப் பாருங்கள்!

இன்றைய சமுதாயம் படைப்புக் கலைஞர்களுக்குத் தெரிவிக்கும் எச்சரிக்கையாக இதை எடுத்துக் கொள்வது நல்லது.

‘வாடிக்கையாளர்களுக்காக நாம்’

நம்நாட்டு அரசுப் பொதுநிறுவனங்கள், அலுவலகங்கள் அனைத்திலும், “வாடிக்கையாளர்களுக்காக நாம்” என்ற இந்தக் குறிக்கோள் வாசகம் எழுதி வைக்கப்பட வேண்டும். இதன் பொருள் அங்கு வேலை செய்யும் எல்லோருக்கும் நன்கு தெளிவாக, மனங்கொள்ளும்படி விளக்கப்பட வேண்டும். இதற்கான வகுப்புகள் வாரந்தோறும் நடத்தப்பட வேண்டும். இவ் வாசகம் வெறும் வாய்ப் பேச்சு வாசகமாக இல்லாமல், அன்றாடம் நடைமுறைப் படுத்தப்பட வேண்டும். அது மட்டுமன்று, நடைமுறையிலிருக்கிறதா என்று மேலாளர்கள், பொதுமக்கள், நாள், வார, மாத இதழ்கள் எல்லாம் கண்காணிக்கவும் வேண்டும்.

இன்று மின் வாரியத்தில், மின் கட்டணம் கட்டும் கடைசினாள். நீண்ட சாரிசாரியாக ஆணும் பெண்ணும் கட்டும் இடத்தெதிரே வந்து நிற்கின்றனர். சீக்கிரம் கட்டிவிட்டு வேலைக்குப் போகலாம், மற்ற வேலை பார்க்கலாம் என்று காலை 9 மணி முதல் வந்து நிற்பவர் பலர். பத்து மணிக்கு அலுவல் தொடங்கவேண்டும். பத்து ஐந்திற்கு ஒருவர், பத்தேகாலுக்கு மற்றவர் வருகிறார்கள். மற்றொருவர் பத்தரை வரை வரவே இல்லை. ஒரேதர்பார், சொந்தப் பேச்சு, சிரிப்பு, வெற்றிலை போடத் தொடங்குகிறார். வராதவர்க்கும் வந்தவரே பார்ப்பாராம்; இது அவர்களுக்குள் உடன்பாடாம்! எதிரே வரிசையில்

நிற்பவர்களை அந்த இருவரும் பார்க்கும் பார்வையே எதிரிகளைப் பார்ப்பதுபோல் இருக்கிறது! “சில்லரை இல்லாமல் ஏன் வந்தாய்! போ! மறுபடியும் கியூவில் வா” என்று இது போலப் படுத்தும் பாடுகள் மிகப்பல!

இத்தனை பேரும் மின்சாரத்தைப் பயன் படுத்துவதால்தான், அவர் வேலை பெற்று, தன் குடும்பம் தழைக்குமாறு வாழ்கிறார். அவர்களோ அரசுக்கு - வாரியத்துக்குப் பணம் கட்டவே வந்துள்ளார்கள்! சண்டை போடவோ, கொள்ளையடிக்கவோ வரவில்லை!

அன்பாகப் பேசி, சில்லரை உதவி, கூடிய உதவி செய்து பணம் கட்டுபவர்களை மன மகிழ்ச்சியோடு வழியனுப்ப வேண்டிய இவர்களில் சிலர் ‘வெறிபிடித்ததோ’ என எண்ணுமாறு, எரிந்து விழுவதை அடிக்கடி பார்க்கலாம்.

இவர்களுக்குத்தான் அந்தப் பாடம் ‘வாடிக்கையாளர்களுக்காக நாம்’ என்ற பாடம் விளக்கமாக நடத்தப்பட வேண்டும்.

தொலைபேசித் துறைப் பணியாளர்கள், அதைப் பயன்படுத்துபவர்கள் மனத்தைச் சித்திரவதைப்படுத்தத் தவறுவதே இல்லை. சாக்குப் போக்குச் சொல்லிக் காலம் நீட்டித்து, ரொட்டித் துண்டுக்கு மட்டுமே வாலாட்டும் பழக்கம்போல காகக்காகவே அலையும் ஒரு சிலர் இருப்பதால் அந்தத் துறையே வாடிக்கையாளரை வாட்டும் துறையாக உள்ளது. அத்தகைய பணியாளரைக் கண்டிக்கவோ, தண்டிக்கவோ வழியே இல்லாததால், சீர்கேடுகளை எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டுள்ளனர். கல்கத்தாவில் கையூட்டே தரவிரும்பாத ஒரு பொறியாளர், இறுதியில் தற்கொலை செய்து கொண்ட செய்தி எதைக்

காட்டுகிறது? இத்தகைய மனம் குறுகிய பணியாளர்களைக் கட்டாயப்படுத்தி, வகுப்புக்கு அழைத்து, “யாரால் நம் துறை இயங்குகிறதோ, யாருக்காக நாம் வேலை செய்கிறோமோ அவர்கள்தான் பொது மக்கள்! அவர்கள்தான் நம் எசமானர்கள்! அவர்களை மதிப்பது நம் கடமை! அவர்களுக்குக் குறிப்பறிந்து உதவவேண்டும். நம்மைத் தண்டிக்கக் கூடிய மேலாளர் அதிகாரிகளுக்கு மட்டுமோ, நமக்குக் காக போடக்கூடிய சிலருக்கு மட்டுமோ நாம் கடமைப்பட்டவரல்லர். நாம் தொலைபேசி வைத்திருக்கும் எல்லோருக்கும் கடமைப்பட்டவர்” என இவ்வாறு குடிமைப் பயிற்சி போலக் கடமைப் பயிற்சி கற்பிக்க வேண்டும்.

அஞ்சலகங்களுக்குள் நுழைந்தால் கேட்கவே வேண்டாம். அங்கு சரியான வழிகாட்டுதல் எழுதி

எங்கு போனாலும் முதல் போடுபவனுக்கு, தொழில் நடத்துபவனுக்கு, வாணிகம் செய்பவனுக்குச் சங்கடம், துன்பம், மன உளைச்சல், தீராத துயரம்! நம் நாட்டில் பொது நிறுவனங்கள் மக்களை வாழவும் விடுவதில்லை; சாகவும் விடுவதில்லை!

வைக்கப்படவே மாட்டாது. “ஐயா! சிறு சேமிப்பில் பணம் கட்டினேன். முதிர்ச்சி அடைந்துவிட்டது. எங்கே பணம் பெற...” என்று ஒரு முறை கேட்க நேர்ந்தது. இதிரே அமர்ந்திருந்தவர் முகத்தில் சலனமே இல்லை; பேச்சே இல்லை; உயிருள்ளதற்கான மெய்ப்பாடு எதுவுமே இல்லை. இதிரே ஒரு சுவரைப் பார்த்து நாம் பேசினால், அந்தச் சுவரில் ஒரு வேளை எதிரொலி எழலாம். இதில் அதுவும் இல்லை. பக்கத்தில் ஒரு பெண் அலுவலர் வந்து

அமர்ந்ததும் அவர் குழைந்ததைப் பார்த்தே, அவர் ஓர் உயிருள்ள 'ஜீவனே' என்று உணர்ந்தேன். நான் நாட்டுக்கும் வீட்டுக்கும் நலம் தரும் சிறு சேமிப்பில் பணம் கட்டி, மீண்டும் கட்டச் சென்றிருப்பவன். எனக்கு அரசு அலுவலகம் தரும் மதிப்பு, மரியாதை இது! நம்மைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடவா கேட்கிறோம். நாம் செய்யும் ஒரு பயனுள்ள செயலை ஊக்கப் படுத்தாமல், "யாரோ வந்து விட்டானே! கதை படிப்பது போச்சே! வேலை கொண்டு வந்து விட்டானே!" என்று பொருமும், கறுவும் பணியாளர்களுையே நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேராகப் பார்க்கிறோம்.

'நரி வலம் போனால் என்ன? இடம் போனால் என்ன? கடிக்காமல் போனால் போதும்!' என்ற நிலை தான் பெரிதும் வருமானவரி அலுவலகத்தில், வணிகவரி

உரிமைக்கு ஆர்ப்பாட்டம் நடத்துவது போலக் கடமைக்கு வகுப்பு நடத்தவேண்டும். உரிமையை மட்டும் வற்புறுத்திக் கடமையை உணர்த்தாமலே விட்டதால்தான் கம்யூனிசம் தோற்றுவிட்டது என்று கூறப்படுகிறது.

நிலையத்தில், உரிமம் வழங்கும் இடங்களில் எல்லாம் எங்கும்! ஊழல், பணம் பறித்தல் ஆசையால் இதுபோல் எங்கு போனாலும் முதல் போடுபவனுக்கு, தொழில் நடத்துபவனுக்கு, வாணிகம் செய்பவனுக்குச் சங்கடம், துன்பம், மன உளைச்சல், தீராத துயரம்! நம் நாட்டில் பொது நிறுவனங்கள் மக்களை வாழவும் விடுவதில்லை; சாகவும் விடுவதில்லை!

‘வாடிக்கையாளர்களுக்காக நாம்’ என்று இவர்களுக்குப் பாடம் நடத்தும் போது, வாடிக்கையாளர்களில் ஏமாற்றுபவர் இருந்தால், வஞ்சகம் செய்பவர் இருந்தால் அவர்களை மரியாதையாக எவ்வெவ்வாறு நடத்தித் திருத்தவேண்டும்; திருத்த முடியாதவர்களை என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதையும் கற்பிக்க வேண்டும்; அதாவது இவர்கள் ஆள்பவர் சார்பாளர்களாதலால் வாடிக்கையாளர்களை நடத்தும் முறையில் அவர்கள் தாமாகவே திருந்துமாறு சட்டங்களும் விதிகளும் நடத்தும் முறையும் இருக்கவேண்டும்.

வளர்ந்த நாடுகளில் வாடிக்கையாளர்களை மிகவும் மதிக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் துன்பம் வராமல் காப்பதுடன், கூடியவரை உதவுகிறார்கள். இந் நெறிமுறையில், வாடிக்கையாளர் தவறு செய்ய எண்ணாத அளவு சூழலை, மன உணர்வை உண்டாக்குகிறார்கள். அதற்கேற்றவாறு நிருவாக நடைமுறைகளை அங்கு அமைத்துள்ளனர்.

அரசுடைமையாக்கிய இருபத்து இரண்டு வங்கிகள் சேர்ந்து, ‘வாடிக்கையாளர் தினம்’ ஒன்றை மதுரையில் கொண்டாடினர்.

அன்று வாடிக்கையாளர்கள் மனம் திறந்து பேச வாய்ப்பளிக்கப்பட்டது. மிகவுயர்ந்த பதவியிலிருந்த ஒருவர், வட நாட்டிலிருந்து ஓய்வு பெற்று மதுரைக்கு வந்துவிட்டார். அவர்தம் வங்கிக் கணக்கு மாற்றலில் சில சிக்கல்கள். அதனால் அவர் அடிக்கடி வங்கிக்குப் போக நேரிட்டது. அவரை ஒரு ‘தலைவலி’ என்றே, அந்த அரசுடைமை வங்கியினர் நடத்தியதை அவர்

விவரித்தபோதும், 'போதுமடா சாமி தொல்லையென்று', இந்தச் சிறிய விசையத்திற்காக அவர் வடக்கேயே போக எண்ணியிருப்பதையும் கேட்ட போது கண்ணீரே வந்து விட்டது.

இவ்வாறு நூறு உதாரணங்கள் சொல்லலாம்; சான்றுகள் காட்டலாம். நாளும் கண்ணெதிரே நடப்பன இவை! ஒரு பேருந்து நடத்துநர், பயணிகளை இம்மியளவும் மதிப்பதில்லை. அந்தப் பேருந்திற்குள் அவர் புலி; பயணிகள் ஆட்டுக்குட்டிகள்! பயணிகள், என்ற முயல்களை விரட்டியடிக்கும் சிங்கம் அவர்!

சில்லரை கேட்டால் அவர் சீறிப் பாயும் வேகம், கொடிய உயிரிடமும் காணப்படாது. இந்தப் பயணிகளால்தானே பேருந்து ஓடுகிறது; இவர்கள் தரும் பணம்தானே நம்மை வாழ வைக்கின்றது; இவர்கள்தானே உண்மையில் நம் எசமானர்கள்; இந்தப் பேருந்தின் உரிமையாளர்கள் என்று ஒருவர் கூட உணர்வதில்லை; உணர்த்துபவர்களும் இல்லாததுதான் கொடுமை!

அரசுடைமை அலுவலகம், பொது நிறுவனம் எப்படி நடைபெறவேண்டுமென்ற கல்வியை ஒரு பாடமாக, பாடத்திட்டம் வகுத்து உடனடியாக நாடெங்கும் நடத்த வேண்டும். கல்வியும் விவரமும் தெரிந்தால் பலர் திருந்தி விடுவர். இயல்பிலேயே - பிறவியிலேயே கெட்ட குணம் மிக்கவர்களை மட்டும் தனியே திருத்த நேரலாம்.

'வாடிக்கையாளர்களுக்காக நாம்' என்ற வாசகம் ஒவ்வொரு அலுவலக வாசலிலும் ஒவ்வொரு பேருந்திலும் பளிச்சென்று அச்சடித்து ஒட்டப்பட வேண்டும்.

ஆயிரக்கணக்கான தொழிற்சங்கம் வைத்திருப்பவர்கள் உரிமைக்கு ஆர்ப்பாட்டம் நடத்துவது போலக் கடமைக்கு வகுப்பு நடத்த வேண்டும். உரிமையை மட்டும் வற்புறுத்திக் கடமையை உணர்த்தாமலே விட்டதால்தான் கம்யூனிசம் தோற்றுவிட்டது என்று கூறப்படுகிறது.

உரிமைக்கு முன் கடமையைச் செய்து உரிமைக்குப் போராடு என்று, கடமை பற்றிய காரல் மார்க்சின் கருத்துக்களையும் தொகுத்துப் பாடமாக்கி, இச்சங்கங்கள் பாடம் படிக்கவேண்டும். அணுகுண்டு வெடித்ததைப் போல, இது ஒரு அவசரமான பணி. இதில் வெற்றி பெற்றால் உலக நாடுகள் பொருளாதாரத் தடைகள் விதிப்பதாகக் கூறும் அச்சுறுத்தல்களுக்கு இடமே இராது.

(தினமணி : 22-5-1998)

முன்னேறும் காலம் எது?

என் நண்பர் ஒருவர்தம் மகனுக்கு அரசு உத்தியோகம் ஒன்று 'வாங்க'ப் படாத பாடு பட்டார். அவர் அரசுசார் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றவர். அதன் 'சுகத்தை' முழுவதும் அனுபவித்தவர். இப்போது அரசியல் கட்சிகளைப் பிடித்து - அவரைப் பிடித்து இவரைப் பிடித்துக் கடைசியில் அமைச்சரையும் பிடித்து, வேலையை 'வாங்கி'விட்டார். இனி ஒரு கவலை இல்லையாம்; பேசாமல் குடும்பக் காரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டு வாழலாமாம். வேலை பார்த்தாலும் பார்க்காவிட்டாலும் சம்பளம் என்ற மானியம் தவறாது கிடைக்குமாம். இன்னும் தொழிற்சங்கத்தில் ஈடுபட்டுக் கொஞ்சம் 'கம்யூனிசத்தையும்' கண்டவர்போல் பேசி நடந்து கொண்டால், தட்டிக் கேட்க ஆளே இராதாம்!

அவருக்கு அரசுப் பதவி என்பது 'அரசு பதவி' போன்றது! நம் பாரத நாட்டில் இவ்வாறு 'அரசு பதவி' வகிப்பவர்களே நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேர். ஒரு சில தொற்சங்கங்கள் இத்தகையவர்களைக் காப்பாற்றவே அரும்பாடுபடுகின்றன.

ஒருவர் அரசுக் கல்லூரிகளில் வேலை தேடி அரும்பாடு பட்டார். வேலை வாய்ப்புப் பதிவு அலுவலகம், அமைச்சர் வீடு, அதிகாரிகளின் அலுவலகம் என்று அவர்

அலையாத இடமும் இல்லை; அலையாத நாளும் இல்லை. இறுதியில் எப்படியோ வேலை கிடைத்துவிட்டது. அவர் அந்த அளவு, படிக்கும் காலத்தில் உழைத்ததில்லை; படிப்பில் அக்கறை செலுத்தியதுமில்லை. அவரைவிட நன்றாகப் படித்து, முதன்மை பெற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றவர்களெல்லாம் தவித்துக் கொண்டிருக்க அரசியல் நாட்டமிருந்ததால் இவருக்கு மட்டும் வேலை கிடைத்துவிட்டது. இப்போது அவர், வேலை கிடைத்த அன்றிலிருந்து 'கவலையற்ற' மனிதராகிவிட்டார். இனி யாரும் அவரை அசைக்க முடியாதாம்! படிப்பது, பாடம் நடத்துவது இவை யாவுமே அவருக்குத் துணை வேலைகளாகிவிட்டன. அவரோடு, இவ்வாறு வேலை பெற்ற, சிறிது கல்வியறிவையும் வளர்த்துக் கொண்டவர்கள் பட்டிமன்றம், வழக்காடு மன்றம் என்று போய்ச் சம்பாதிக்கிறார்கள். ஒய்வுக்காகக் கல்லூரிக்கும் போகிறார்கள். இவர் அந்த அளவு படிப்பறிவற்றவர். அதனால் ஏதாவது 'பிசினெசில்' ஈடுபடத் திட்டமிட்டார். வேறு ஒரு தேர்வுநிலை விரிவுரையாளர், எருமை மாடுகள் வைத்துப் பால்பண்ணை நடத்துகிறார்; மற்றொரு பேராசிரியர் 'பங்கு வாணிகம்', வேறொருவர் 'ஆங்கில மருந்துக்கடை' என வெவ்வேறு தொழில்களில் ஈடுபடுகின்றனர்.

எந்த நேரமும் படிப்பது, கருத்தரங்குகளில் கலந்து கொள்வது, நூல்கள் வெளியிடுவது எனக் கல்விசார் தொழில்களிலும் ஈடுபட்டுப் பணம் சம்பாதிக்கலாமே என்றால் 'அவை எல்லாம் மலையைக் கல்லி எலியைப் பிடிக்கிற வியாபாரம்; நமக்கு ஒத்துவராது' என்பது அவர் கருத்து. இப்போது அவர் சுக ஆசிரியர்களிடம் வட்டிக்குக்

கொடுத்து வாங்குகிறார்; மாதச் சீட்டு நடத்துகிறார். அதற்காகவே கல்லூரிக்குப் போய் வருகிறார். இப்போதெல்லாம் கல்லூரி விடுமுறை என்றால் அவர் படுகிற மனவேதனை சொல்லி முடியாது. அவ்வளவு 'கடமை உணர்ச்சி' அவருக்கு! அது என்ன? பணம் வசூலாவது தடைப்படுமே என்ற கவலைதான் அது.

ஓர் அரசுத் தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர், அவர் பக்கத்து குக்கிராமம் ஒன்றில் ஓராசிரியர் பள்ளிக்குப் போய் வருபவர். ஆனால் கைநிறையச் சம்பளம் வாங்கும் அவர், மாதத்தில் இருபது நாட்கள் தம் கிராமத்தில் பொதுக் காரியங்களில் ஈடுபடுகிறார்; சந்தையில் வியாபாரம் செய்கிறார். பள்ளி என்ன ஆனது? ஆள்வைத்துப் பிள்ளைகளை மேய்ப்பதாகக் கேள்வி. உண்மை தெரியவில்லை. மாதந்தோறும் முதல் வாரம் மட்டும் தவறாது பள்ளிக்குப் போகிறார். அவருக்கு அரசு 'மானியம்' சம்பளமாகத் தடையின்றிக் கிடைத்து வருகிறது. அவருக்கு ஊரில் நல்ல பேருங்கூட!

இப்படியே ஆயிரக்கணக்கான உதாரணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு போகலாம். நானும் நம் கண்ணெதிரே நடப்பவை இவை. அரசாங்க உத்தியோகத்தையும் அதுபோன்ற உத்தியோகங்களையும் இளையோர் அனைவரும் தேடி அலைவதன் 'இரகசியம்' இதுதான்! அத்தகைய பணியிடம் வாய்த்துவிட்டால், பணக்கார இடத்தில் திருமணமாகும். வரதட்சிணை வரம்பின்றிக் கிடைக்கும். இவை எல்லாவற்றுக்கும், 'அசைக்க முடியாது; பணி நிரந்தரம்; எந்த வேலையும் செய்யாமலும் அதட்டிக் கொண்டு வாழத் தொழிற்சங்க உதவி'

என்பனவே காரணம். இதனால் வேலை செய்பவனும் நாளாவட்டத்தில் கெட்டுப்போகிறான்.

முதலாளிகள் 'சுரண்டுகிறார்கள்' என்பதை ஒப்புக்கொள்வோம். தொழிலாளிகள் வேலை செய்யாமல் சம்பளம் வாங்குவது, கடமையைச் செய்யாமல் அரசுப் பணத்தை

கடமையைச் செய்யாமல் அரசுப் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டே பிழைப்பது, அரசு அலுவலகங்களில் தானும் வேலை செய்யாமல் செய்பவனையும் முன்னேறவிடாமல் செய்வது எனும் இவைகள் 'சுரண்டலாகாதா?'

வாங்கிக்கொண்டே பிழைப்பது, அரசு அலுவலகங்களில் தானும் வேலை செய்யாமல் செய்பவனையும் முன்னேறவிடாமல் செய்வது எனும் இவைகள் 'சுரண்டலாகாதா?' அரசுப் பணியில், வங்கியில் ஒரு பெரிய தொழிற்சாலையில் வேலைகிடைத்தபின், இனிதிறமைபற்றிக் கவலை இல்லை; கடமையைச் செய்தே தீர வேண்டுமென்பதில்லை; பண்புடன் வாடிக்கையாளர்களிடம் நடந்து நற்பெயர் வாங்க வேண்டுமென்பதில்லை; கெடுதல் செய்யலாம்-ஊழல் புரியலாம் - துணைத் தொழில்கள் பார்க்கலாம் என்ற நிலை இருக்கலாமா? ஆண்டு கழியக் கழிய ஊதிய உயர்வு தானே வரும்; பதவி உயர்வு தேடி வரும் என்று இருப்பது என்னநியாயம்?

சிலர் அரசியல் ஆதரவு தேடி, கடமை உணர்வு மிக்கவர்களைக் கீழே தள்ளிவிட்டு, அவர்களின் மீது ஏறிச் சவாரி செய்தால் திறமை - கடமை - பண்பு வளருமா? தன் கட்சிக்காரரா என்று பார்ப்பதும் தவறல்லவா? ஒரு பொது

உண்மையை நாம் மனங்கொளல் வேண்டும். திறமையையும் கடமையையும் மதிக்க மதிக்கவே அவை வளரும்; திறமையுள்ளவர்களையும் கடமையுணர்ச்சி மிக்கவர்களையும் தேடித்தேடி, இனங்கண்டு ஊக்கம் தந்தாலே அவை வளரும்; நாடு விரைந்து முன்னேறும்.

திறமையற்றவனையும் கடமையைக் கழிப்பவனையும் வாங்குகிற ஊதியத்துக்கு நியாயமாக வேலை செய்யாதவனையும் கண்டு கொண்டு, அவனைத் திருத்துகிற முறையிலேனும் கண்டித்தும், தண்டித்தும் - குறைந்த எல்லையாகப் பதவி உயர்வு, ஊதிய உயர்வுகளை அவன் திருத்துகிறவரை நிறுத்திவைக்க வேண்டும்; இல்லா

'பணி நிரந்தரம்' என்பதைச் சில எல்லைகளுக்குட்படுத்தி, திறமை - கடமை - பண்பு இவற்றுக்கு முன்னுரிமை தருமாறு விதிகள், சட்டங்கள், மனப்பான்மை யாவும் மாறுங்காலமே நாடு வளர்ந்து முன்னேறும் காலமாகும்.

விடில் திறமையும் கடமையும் எவ்வாறு வளரும்?

அரசியல் கட்சிகள் வாக்கு வங்கிகளையே நம்பி, இத்தகைய ஊழல் பேர்வழிகளையே தட்டிக் கொடுப்பது தவறல்லவா? பதவி இருந்தாலும் போனாலும் நியாயத்தைக் காப்போம் என அரசியல் கட்சிகள் முன் வருவது எக்காலம்? அரசியல் சூழ்ச்சிகளுக்காக ஆட்சியை இழக்கவும் தயாராகும் கட்சிகள், நீதியின்படி நடந்து பதவியை இழந்தாலும் அதையன்றோ 'வெற்றி' எனக் கருதவேண்டும்?

ஒரு பெரிய பதவியில் இருப்பவர் முதல் தொழிலாளி - எழுத்தர் வரை, தன் பணிக்கும் அதன் பயனுக்கும் ஏற்பவே, தனக்கு உயர்வுகள் உண்டு; தவறினால் தன் உயர்வு தடைப்படக் கூடும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டிருப்பதால், மிக ஒழுங்காகக் கட்டுப்பாடாக வேலை செய்வதை முன்னேறிவரும் நாடுகளில் பார்க்கிறோம்.

ஒரு காலத்தில் நகரப் பேருந்துகள் நிறுத்தங்களில் நிற்பதில்லை. கையைக் காட்டினாலும் பார்க்காதது போல் விரைந்து போய்விடுவார்கள். பிறகு வசூலில், குறிப்பிட்ட விழுக்காடு 'ஊக்கத்தொகை' உண்டு என்று அறிவித்தது முதல், கையைக் காட்டும் முன்பே நிறுத்தத் தொடங்கினார்கள். இப்போது எத்தனை கூட்டம் ஏறினாலும் முணுமுணுப்பதே இல்லை.

அதுபோலப் 'பணி நிரந்தரம்' என்பதைச் சில எல்லைகளுக்குட்படுத்த வேண்டும். பண்புள்ள திறமையாளர்களை, கடமையுணர்ச்சி மிக்கவர்களை, வேலையே கண்ணுங்கருத்துமாய் இருப்பவர்களைக் கண்டுகொள்ள வழிவகை காணவேண்டும். அவர்களைத் தட்டிக்கொடுக்க, ஊக்கப்படுத்த, பதவியுயர்வும் ஊதிய உயர்வும் தர 'கடமையுணர்ச்சி' அற்றவரிலும் மேம்படச் செய்ய ஆவன அனைத்தும் செய்தாக வேண்டும்.

தொழிற்சங்கங்கள் இதற்கு ஒத்துழைக்க வேண்டும். அறம் வளர வளர அல்லவை தேயும். கடமையுணர்ச்சியை ஊக்கப்படுத்தினால்தான் அவ்வுணர்ச்சி வளரும். திறமைக்கு மதிப்புக் கொடுத்தால்தான் திறமை வளரும். வாடிக்கையாளர்களிடம் நன்மதிப்பு பெறுபவர்களைத்

தட்டிக் கொடுத்தால்தான் தொழிலகம் முன்னேறும்! அல்லாதவை சிறுகச் சிறுகத் தளர்வுறும். நாட்டு முன்னேற்றம் - திறமை - கடமை - பண்பு எனும் இவற்றின் முன்னேற்றத்திலேயே அடங்கியிருக்கிறது.

எனவே 'பணி நிரந்தரம்' என்பதைச் சில எல்லைகளுக்குட்படுத்தி, திறமை - கடமை - பண்பு இவற்றுக்கு முன்னுரிமை தருமாறு விதிகள், சட்டங்கள், மனப்பான்மை யாவும் மாறுங்காலமே நாடு வளர்ந்து முன்னேறும் காலமாகும்.

(தினமணி - 26-8-1998)

சாதி முகமுடியை அகற்றுங்கள்

அண்மைக் காலமாகச் சாதியுணர்வு மிகமிகக் குறைந்து வந்ததை நாம் அறிவோம். சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஏற்பட்ட ஒற்றுமை உணர்ச்சி, பொதுவான உலக மாற்றம், தந்தை பெரியாரின் இடையறா முயற்சி ஆகிய காரணங்களால், சாதி மனம் மிகவும் மாறிவந்தது. தான் இன்ன சாதி என்று கூற வெட்கப்பட்டனர். 'நீ என்ன சாதி' என்று கேட்பதில்லை. தன் பெயருக்குப் பின்னால் சாதி ஒட்டுச் சேர்க்க யாருமே விரும்பியதில்லை. திருமண அழைப்பிதழ் முன்பு சாதியைச் சுட்டுமிடமாக இருந்தது. அதுவும் மாறி, ஒருவனது சாதியை வெளிப்படக் கேட்டு அறிய முடியா நிலை ஏற்பட்டது. அழைப்பிதழ் மட்டுமன்று. பெயர்ப்பதிவு எல்லாமே சாதி ஒட்டினறியே அமையலாயின.

சாதிப் பெயரால் சலுகைகள் வேண்டுமென்பதை யான் மறுக்கவில்லை. தேர்தலில் சாதிப்படி வாக்குப் போடுவது, அவரவர் காப்புக்கேயாகும். சாதிப்படி அமைச்சர் பதவி தந்தாலன்றி, மனநிறைவு ஏற்படாது. ஒரு சாதியினர் எண்ணிக்கை, ஆரவாரம், வலுத்தகுரல், தீர்மானம், உறுதி இவற்றுக்கு ஏற்ப அரசு செய்தாலன்றி, நிலைபெற இயலாது. குடியாட்சியில் மறுசாதியினரும் இதைப் பார்த்து, அதே ஆரவாரம், வலுத்தகுரல், உறுதி

இவற்றால் அடைய வேண்டியவற்றை அடையவே முயல்கின்றனர்.

நன்மை கருதித் தொடங்குவன பல, தீமையில்போய் முடிகின்றன. யாரையும் குறை சொல்ல இயலாது. திருவள்ளுவர் பல்குழு, பாழ்செய்யும் உட்பகை, கொல்குறும்பு இவை ஒரு நாட்டிற்குக் கூடாதவை என்றார். இன்று அவை பல்கிவிட்டன. அவர் 'கொல் குறும்பு' என்றதை, இன்று 'சமூக விரோத சக்திகள்' என்று சொல்கிறார்கள். சாதி ஒரு பாதுகாப்பு வளையம் என்று மனிதமனம் நம்புகிறது. தனிமரமாக நிற்பதை விடத் தோப்பாக இருப்பது நல்லதென்று படுகிறது. அதனால் 'தீமையில் கெட்ட தீமையாகிய சாதி' போகமாட்டேன் என்கிறது. நாம் சாதியை ஒழிக்கிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டு, அக்கணம் முதலே அதை வளர்த்துக் கொண்டுமிருக்கிறோம். நம் எல்லோரிடமுமே சாதியை ஒழிக்கும் எண்ணம் இருக்கிறது; ஆனால் சாதி என்ற வளையம் நம்மையும் இழுத்துத் தன் வலைக்குள் போட்டுக் கொள்கிறது.

தனக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்குமென்று பூதத்தைப் படைத்துவிட்டு, அந்தப் பூதத்தாலேயே அலைக்கழிக்கப் படுகிறவன் நிலையில் நாம் இருக்கிறோம்.

சாதி உணர்ச்சி என்பது சிறு நெருப்புப் பொறி. அதை ஊதிவிட்டால் ஊரையே அழித்துவிடலாம் என்பதை இப்போது கண்டுவருகிறோம். ஒரு பக்கம் அணைத்தால் மறுபக்கம் எரிகிறது. சாதியை அறவே அழிக்கவேண்டுமென்றால், மிகப் புரட்சிகரமான முடிவுகளை எடுக்க வேண்டும். குடியாட்சி நாட்டில்,

மக்களிடம் வாக்குப்பெற அடிக்கடி போகும் சூழலில், அவையெல்லாம் இயலா. ஏதும் நல்லது சொன்னாலும் சாதியுணர்வு அதைக் கேடாக எண்ண வைக்கும். நடைமுறைச் சாத்தியம் எது?

ஒருபுறம் சாதி நமக்குத் தேவைப்படுகிறது. நான் இன்ன சாதி. 'எனக்குச் சட்டப்படியான இந்தச் சலுகையைத்தா! என் வட்டாரம், என் சாதி மக்கள் மிக்க இடம், எனக்குத் தேர்தலில் இடம்தா; அமைச்சப் பதவிதா! என் சாதியினருக்கு, அதே சாதியைச் சேர்ந்த நான் என்றும் பாதுகாவலாக இருப்பேன். இவ்வாறு எல்லாம் எண்ணுவன, நடப்பன இயல்பாகிவிட்டன.

இவை நன்மைகளுக்கு எனவே முதலில் எண்ணப்பட்டன. ஆனால் ஒரு சாதி அடையும் நன்மைகளைப் பார்த்து, மறுசாதி பொறாமைப்படுகிறது. ஒரு சாதித் தலைவர் பெயரை வைத்தால், மறுசாதியும் தன் தலைவர் பெயரை வைக்க வேண்டுகோள் விடுக்கிறது. ஒரு சாதியில் ஊராட்சித் தலைவர் வந்தால், மறு சாதிகள் குறி வைக்கின்றன. இதில் 'சாதியை' நன்மைக்கு - பாதுகாப்புக்குப் பயன்படுத்துபவர்களை நாம் குறைசொல்ல முடியவில்லை. நம் சமுதாய அமைப்பே-சட்டமே-நடைமுறையே சாதியை வைத்து சலுகை, நன்மை என ஆனபின், அதற்காகப் போராட வருபவர்களை நாம் தடுக்க இயலாது.

தனக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்குமென்று பூதத்தைப் படைத்துவிட்டு, அந்தப் பூதத்தாலேயே அலைக்கழிக்கப்படுகிறவன் நிலையில் நாம் இருக்கிறோம்.

இன்றைய நிலை என்ன?

பாதுகாவலர்கள் மட்டும் சாதி பேசவில்லை; சாதிக்கு நன்மை செய்பவர்கள் மட்டும் செயலில் ஈடுபடவில்லை! சாதியை ஒரு போர்வையாக வைத்துக் கொண்டு, தலைவர்களாகி விடலாம் - அரசியல் இலாபம் அடையலாம் - கூட்டத்தோடு கூட்டமாய்க் கொள்ளை அடிக்கலாம் என்று எண்ணும் தன்னல வேட்டைக்காரர்கள் பெருகிவிட்டார்கள். அவர்கள் சாதியை ஒரு முகமுடியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, கொள்ளையடிக்க முற்படுகிறார்கள். இவர்களைப் பகுத்தறிவது யார்? எவ்வாறு? சாதியை வைத்து விளையாடுபவர்களைக் கண்டித்தால், உண்மையாக, நேர்மையாகச் சாதிக்கு உழைப்பவர்களும் கண்டிக்கப்படுவதாக எண்ணப்படுகிறது. உண்மையானவர்களைக் கருதி நெகிழிவிட்டால், இந்தச் சுயநலமிகள் கூட்டம், சாதி முகமுடியுடன், சந்திகளில் நடனமாடுகிறது!

சாதிகள் முற்றிலும் ஒழியுங்காலம் ஒன்று வரும். நம் தமிழ்ச்சமுதாயம் பற்றிய வரலாற்றாய்வில் இறங்க வில்லை. பிறர் எவரையும்விட, வள்ளுவர் வழியில், 'பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்' என்ற மனவுணர்வில் வளர்ந்தவர்கள் நாம். ஆனாலும் அது அண்மையில் வருமென்று தோன்றவில்லை. அதுவரை என்ன செய்வது?

இன்றைய தமிழக அரசு தொடங்கியிருப்பதுதான் நல்ல தொடக்கம். எதிர்க்கட்சிப் பெருந்தலைவர் ஒருவரே, முதலமைச்சரை நேரில் சென்று பாராட்டுமளவு, சமுதாய முக்கியத்துவம் உடைய மாற்றம் இது. எவ்வாறு?

சாதி என்னும் முகமுடியைக் கிழித்தெறிய இப்பெயர் மாற்றம் பயன்படும். சாதியை சுயநலத்துக்குப் பயன்படுத்துபவர்களை இதில் இனங்கண்டு கொள்ளலாம். பொதுநலம் பேணித் தம் சாதி நலமும் காக்கும் நல்ல தலைவர்களிடம் எல்லாம் 'தவறாகக் கருதாதீர்கள்' என வேண்டுவோம். சுயநலமிகளிடம் இந்தச் சாதி முகமுடி இருந்தால் 'அன்பர்களே! அதை வீசி எறியுங்கள்' என வேண்டுவோம்!'

மாவட்டங்கள் அவ்வத் தலைநகரப் பெயரால் வந்தது மிகுந்த மகிழ்ச்சிக்குரியது. பேருந்துக்கழகங்கள் தலைவர் பெயர்களைவிட்டது, அந்த மாபெரும் தலைவர்களுக்கே மட்டற்ற மகிழ்ச்சி தரும் செயலாகும். இனி வீரனும் தீரனும் மோதிக் கொள்ள மாட்டார்கள்!

சாதி அடிப்படையில் சுடுகாடு, சத்திரம் என இருப்பன எல்லாமே படிப்படியாகத் தடைசெய்யப்பட வேண்டும். சாதிப் பெயரில் சங்கமோ கட்சியோ கூடாது.

சேரன் மோதி இராணி மங்கம்மாளுக்குச் சேதம் ஏற்படாது! திருவள்ளுவர் 'பிரேக் டவுன்' ஆகமாட்டார். செயல்செயல் என்று நூலெழுதிய அவர் இனி ஒருபோதும் செயலிழந்து, நடுத்தெருவில் நிற்கமாட்டார்.

தலைவர்களைப் பெயரிடும் பழக்கத்தால் மட்டுமே நினைவு கூரவேண்டுமா? சிலை வைத்து மட்டுமே போற்ற வேண்டுமா?

இரண்டும் வேண்டவே வேண்டாம். ஏன்? இவற்றால் நாம் மனநிறைவு பெற்றுவிடுகிறோம். "அப்பாடா! பெயர்

வைத்தாயிற்று! செய்ய வேண்டியதைச் செய்துவிட்டோம். சிலை வைத்துவிட்டோம். போதுமே! இனி என்ன வேண்டும்?" அவர்கள் கொள்கைகளைப் பின்பற்றாமல், அவர்கள் வழி நடக்காமல், பெருமைப்படுத்துமாறு அறிவுடன் அவர்களை உலகிற்கு விளக்கிக் கூறாமல், அவர்களுடைய கொள்கைகளை உலகிடைப் பரப்பாமல் பெயர்வைத்தும் சிலை வைத்தும் ஒழிந்ததால் நாம் மிகவும் பிற்பட்ட - பகுத்தறிவற்ற - வெறும் மூட வழிபாட்டினராகிப் போனோம். இன்று நம் தலைவர்கள் மிக மகிழ்வார்கள். பெயர் வைத்துப் பெயரைக் கெடுக்காமல், சிலை வைத்து அவமானப்படுத்தாமல் நாம் காட்டிய வழியில் நடக்கத் தொடங்கிவிட்டார்களே எனப் பூரித்துப் போவார்கள்!

எந்த வகையில் பார்த்தாலும் சாதியுணர்வை ஒரு முகமூடியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, நாட்டைப் பாழ்படுத்தியேனும் தாம் வாழ எண்ணுபவர்கள்தாம் இதை எதிர்ப்பர். அவர்களே சற்று நிதானப்பட்டுச் சிந்தித்து, 'நன்மைக்குச் சாதி போதும்' என்ற நிலைக்குத் திரும்ப வேண்டும்.

தீமைக்குச் சாதியைப் பயன்படுத்துபவர்களை இனங்காண வேண்டும். இதைக் கட்சி நோக்கில் பார்க்கவே கூடாது. ஒரு நாட்டில் சில கொள்கைகள், வழிகள், செயற்பாடுகள் அனைவருக்கும் பொதுவானவை. அதில் எதிர்க்கட்சி, தன்கட்சி என்று பார்க்கவே கூடாது. 'சத்துணவுத் திட்டம்' பொது நன்மை. கட்சிகள் ஒன்றின் ஒன்று மேற்பட்டுச் செயற்பட வேண்டிய திட்டம் அது. 'நமக்கு நாமே' திட்டம் அனைவரும் ஏற்க வேண்டிய, கட்சிக்கு அப்பாற்பட்ட திட்டம். இதனைக்

கட்சி வேறுபாடின்றி நம் தலைவர் சிலர் உடனே வரவேற்றது பாராட்டுக்குரியது.

‘பெயர் நீக்கம்’ தலைவர்கள் நீக்கமன்று. வெளிவேடம் போட்ட நாம், இப்போதுதான் அத்தலைவர்களை உண்மையில் கொண்டாடப் போகிறோம். அவர்கள் பெயரால் 25 இலட்சம் ரூபாய் அறக்கட்டளைக்கு ஒதுக்கிக் கல்வி வளர்ச்சிக்கு உதவுவது மிக அரியபணி. ஆண்டுதோறும் பெரியார் அறக்கட்டளையில் உதவி பெற்றவர் பட்டியல், காமராசர் அறக்கட்டளையில் உதவிபெற்றவர் பட்டியல் என வெளியிட வேண்டும். தேவைப்பட்டால் அறக்கட்டளைத் தொகையைக் கூட்டலாம். கல்விப் பயிர் செழிக்கட்டும். இது கட்சிக்கு அப்பாற்பட்ட பொதுநன்மை. பகுத்தறிவும் பேசி, இதையும் எதிர்ப்பது முரண்பட்ட செயலாகும்.

பேருந்துப் பெயர் மாற்றம், மாவட்டப் பெயர் மாற்றம் மட்டும் போதா. கல்வி நிலையங்களுக்குச் சாதிப்பெயர் இருப்பது கொடுமையிலும் கொடுமை. எதிர்க்கட்சிகள் கல்வி நிலையங்களிலும் சாதிப்பெயர்களை நீக்கவில்லையே, ஏன்? என்றல்லவா கொதித்து எழு வேண்டும்.

சாதி அடிப்படையில் சுடுகாடு, சத்திரம் என இவ்வாறு இருப்பன எல்லாமே படிப்படியாகத் தடை செய்யப்பட வேண்டும்.

சாதிப் பெயரில் சங்கமோ கட்சியோ கூடாது. இடம், ஊர் அடிப்படையில் மட்டுமே அமைய வேண்டும். சாதியை உணர்த்தும் குறிப்போடு, தலைவர் பெயர் வேண்டாம். பெருங்குடி மக்கள் பேரவை, சிறுகுடி இளைஞர் அணி,

இளையான்குடி மக்கள் நலச்சங்கம், சிவகங்கை மாவட்டத் தொழிலாளர் கழகம் என்றுதான் பெயர்கள் அமையவேண்டும். தத்தம் சாதிக்கு நன்மை செய்யட்டும். சாதிப்பெயரை வைத்துத்தான் சாதிக்கு நன்மை செய்ய முடியுமென்று சாதிக்கக்கூடாது. பொதுப் பெயரில் சாதிக்கு நன்மை தேடத் தடையில்லை.

சாதிப் பெயர் நீக்கம், சாதிவழி ஊர்ப் பொதுக்காரிய நீக்கம், சாதி வழிச் சங்க நீக்கம், சாதிவழிக் கட்சி நீக்கம் யாவும் சாதிச்சாயலை, சாதிநிழலைப் போக்கும். கயநலமிகள் அப்போது சாதியைத் தங்களுக்குச் சாதகமான முகமுடியாகப் பயன்படுத்த முடியாது. ஒருகாலத்தில் சாதி உணர்வும் சாதியும் அறவே ஒழிய இதுதான் உதவும்!

சாதிகளுக்கு நன்மை தேடுவதை நாம் நீக்கச் சொல்லவில்லை. நாம் சொல்வன எல்லாம் சாதிச்சாயலை, சாதிக் குறிப்பை எங்கும் எப்போதும் முற்றிலும் அகற்ற வேண்டும் என்பதுதான்! அப்போதுதான் சாதி என்ற முகமுடியைப் பயன்படுத்தும் தீயவர்கள் தலைதூக்க முடியாது போகும்; நல்லவர்கள் தம் சாதிக்குப் பகையின்றி அமைதியாக நலந்தேடவும் முடியும்.

இதை நல்லது செய்யும் சாதியுணர்வு உள்ளவர்கள் உணர்ந்தால் நாட்டுக்கு நல்லது!.

(தினமணி : 6-8-1997)

மக்களாட்சியில் மக்களின் பங்கு

அமெரிக்காவிடமிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளக் கூடாதன பலவுள. எனினும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியனவும் சிலவுள. மக்களாட்சி என்பது உண்மையிலேயே நடைபெற, அங்கு சில நல்ல கூறுகள் பின்பற்றப்படுகின்றன.

அங்கு அரசு மூவகைப்படும்: நடுவணரசு(Federal), மாநில அரசு(State), உள்ளாட்சி அரசு (Local). இவற்றுள் இந்த உள்ளாட்சி அரசின் சிற்றெல்லை தொகுதி அல்லது வார்டு. அதை ஆளும் பொறுப்பினர் அதன் உறுப்பினர் அல்லது கவுன்சிலர். இங்கே தொடங்கும் அரசு, மக்களுடன் நேரடித் தொடர்பு கொள்கிறது; பெரிதும் - ஒருவகையில் மக்களால் ஆளப்படுகிறது. எவ்வாறு என்பதைக் காண்பது, நமக்கு நமது போக்கிலும் 'மக்களாட்சியை' மலர வைக்கப் பயன்படக்கூடும்.

ஒரு குழந்தை படிப்பைத் தொடங்கும்போது தன் பெற்றோர் பெயர், வீட்டு முகவரி, பள்ளி முகவரி, பள்ளிக்குச் செல்லும் வழி, தொலைபேசி எண்கள் என இவையே முதலில் கற்பிக்கப்படுகின்றன. பிள்ளையுடன் பெற்றோர் மூன்று, நான்குமுறை பள்ளி சென்று திரும்பி, அக்குழந்தைகள் தாமே சென்று திரும்பும்படியான அனுபவத்தை ஏற்படுத்தச் சொல்கிறார்கள்.

அது படிக்கும் முதல் பாடங்கள் - பூகோளம், சமூகவியல், அறிவியல், வரலாறு எல்லாம் அதன் ஊரைப்பற்றித்தான். ஊர், நகர், வட்டாரம், 'சுவுண்டி' எனப்படும் கோட்டம், மாநிலம், நாடு, உலகம் என இப்பாடங்கள் புள்ளியிலிருந்து வட்டத்தின் மேல் வட்டமாய் விரிவது போல் கற்பிக்கப்படுகின்றன.

தனது ஊர், பகுதி பற்றி முழு விவரம் அறியாத பிள்ளை வளர்ந்து, தன்பகுதியைத் தான் ஆள்வது எவ்வாறு? திடீரென்று மதுரை வாழ் ஒருவரை நிறுத்தி, 'மதுரையின் பரப்பளவு என்ன? மக்கள் தொகை எவ்வளவு? எத்தனை பள்ளிகள் - என்னென்ன வகைப் பள்ளிகள் - அவற்றின் தரம் என்ன? எத்தனை மருத்துவமனைகள் உள? ஆபத்தில் யார்யாருக்கு, எந்த எண்களில் ஃபோன் செய்ய வேண்டும்? சாலை வசதிகள் யாவை? ஊரின் அமைப்பு யாது? மின்வசதி, எங்கிருந்து, எவ்வாறு கிடைக்கிறது? குடிநீர் வசதிகள் யாவை?' என இதுபோல் அந்த நகர் பற்றிக் கேட்டால் அவருக்குத் திகைப்பாகவே இருக்கும்.

அமெரிக்காவில் செய்தி இதழ்களின் பங்கு பெரிது. அவை மக்களின் பொது அறிவுச்சாலைகளாக, அவ்வப்பகுதித் தகவல் தரும் உடனடிச் சாதனங்களாகப் பயன்படுகின்றன. அந்நாட்டில் இன்று 1700 நாளிதழ்கள் உள்ளன. இவை அறுபது மில்லியன் (ஆறு கோடி) பிரதிகள் விற்பனையாகின்றன. நாடு தழுவிய நாளிதழ்கள்; பயணத்தின் போது பயன்படுவன; மாநிலம் - வட்டாரம் - நகர்களுக்குரியன; பல்கலைக்கழகங்கள் வெளியிடுவன எனப் பலவகையின. பெரிய பல்கலைக்கழகங்கள் பலதத்தம் உள்வட்டச் செய்திகளுக்கென நாளேடு, வார ஏடுகளை வெளியிடுகின்றன. 7500 வாரம் ஒருமுறை-இருமுறை

இதழ்கள் உள. இவைதவிர பத்தாயிரம் வானொலி நிலையங்கள், 1400 தொலைக்காட்சி நிலையங்கள் உள. எண்ணிக்கையன்று பெரிது; இவை மக்களுக்குப் பயன்படும் விதமே கருதுதற்குரியது. பெரும்பாலானவை தனியார் நிறுவனங்களே. அதனால் மக்கள் சேவையில் இவை கடும் போட்டியிடுகின்றன.

கலிபோர்னியா மாநிலப் பள்ளிகளில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை; கொலம்பஸ் கல்வி வட்டாரப் பள்ளிகளின் தரம் பற்றிய வரைபடச் செய்தி; பிராங்ளின் வட்டத்தில் கோழிக்கறித் தொழிற்சாலையினால் சுற்றுப்புறச் சூழல் பாதிப்பு - இவ்வாறு முதல் பக்கத் தலைப்புச் செய்திகள் மக்கள் தொடர்பானவை இடம் பெறுகின்றன. அரசியல் தலைவர்களின் வாக்குறுதிப் பேச்சுக்கள் மூன்றாம் பக்கம்-ஏழாம் பக்கத்துக்குப் போகின்றன.

அங்கு நடப்பதை, நம் நாட்டுப் போக்கில் சொன்னால், ஒரு 'வார்டு' - ஊர் - நகரில் வாழ்பவருக்கு - அங்கு ஆட்சி நடைபெற மத்திய, மாநில அரசுகளிடமிருந்து கிடைக்கும் வருமானம் எவ்வளவு? என்னென்ன வகையில் செலவுகள் உள? திட்டங்கள் என்ன? அவற்றுக்கான பணம் எவ்வளவு? எங்கிருந்து வருகிறது? எவ்வாறு செலவாகிறது? அங்கு எத்தனை பள்ளிகள் - மருத்துவமனைகள் - நூலகங்கள் - பொதுநலச் சங்கங்கள் - அரசு அலுவலகங்கள் உள? அவற்றின் தரவரிசையாது? - இவ்வாறு அங்குள்ள பலருக்கு, படித்தவருக்கு, உள்ளாட்சி உறுப்பினர்கட்கு, பல்வேறு குழுவினர்க்கு நன்கு தெரிகிறது. எடுத்துக்காட்டுக்குச் சொன்னால் ஒரு சிறு தொகுதியில் பள்ளி மேற்பார்வைக் குழு, மகளிர் மேம்பாட்டு அமைப்பு; மருத்துவமனைக்குழு; திட்டச்செலவுக் கண்காணிப்புக்குழு என இவ்வாறு

பலவகைக் குழுக்கள் இயங்குகின்றன. நம் நாட்டில் ஒவ்வொரு 'வார்டு' - தொகுதியிலும் அதன் உறுப்பினர் இவ்வாறு சில, பல குழுக்களை அமைக்க வேண்டும். ஏற்கெனவே உள்ள சங்கம் - அமைப்புக்களையும் பயன்படுத்த வேண்டும்.

இங்ஙனம் ஆகும்போது தனி ஒரு 'கவுன்சிலர்' ஆட்சியாகாமல், அது மக்களின் ஆட்சியாக மலர வாய்ப்புள்ளது.

இதற்கு அங்கு செய்தி இதழ்கள் துணை நிற்கின்றன. ஊராட்சியாயினும் நகராட்சியாயினும் அங்கு நடக்கும் யாவும் இதழ்களில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. மேற்கூறியவாறு பல குழுக்கள் - அமைப்புகளும் அவற்றின் தலைவர், செயலர் உறுப்பினரெனப் பலரும் இடம் பெறுவதால், சிறிய தொகுதியளவில் பலர் அத்தொகுதி நடப்பு, வரவு-செலவு பற்றி நன்கு அறிந்து கொள்ள நேர்கிறது.

எடுத்துக்காட்டிற்குச் சொல்வதானால் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகுதிசார் பள்ளிகளின் நடப்புப் பற்றிய புள்ளிவிவரங்களை, இந்த இதழ்களில் காணலாம். ஆசிரியர் எவ்வெவ்வாறு விடுமுறை எடுத்தனர், மாற்று ஏற்பாடு என்ன என்பது போன்ற விவரம் கூட வெளியாகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட கல்வி வட்டாரப் பள்ளிகளில் அரசுப் பொதுப்பள்ளி, தனியார் பள்ளி, தனிப்பட்ட சமயச்சார்புப் பள்ளி - இவற்றில் இந்த ஆண்டு சேர்க்கை விகிதம் என்ன என்ற செய்தி, பத்திரிகையில் வருகிறது. தேர்ச்சி விகிதம் வரைபடம் போட்டுக் காட்டப்படுகிறது. பள்ளிகளின் தரமும், தரமின்மையும்

முதல் பக்கத்தில் வரைபடம் மூலம் வெளிப்படையாகச் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன.

நம் நாளேடுகள் ஊழல்களை வெளிப்படுத்த - கொலை, கொள்ளை அனைய அதிர்ச்சிச் செய்திகளை வெளியிடவே பெரிதும் முந்துகின்றன. அங்கு பகுதி பகுதியாகத் தொகுதி முதல் அனைத்து நிலைகளிலும் நாட்டு நடப்பை - திட்ட வரவு செலவை - முன்னேற்ற விகிதத்தை - குறைகளின் பெருக்கத்தை வெளியிட்டு, மக்கள் தங்கள் தொகுதி - பகுதியின் நிலைமைகளை

செய்தி இதழ்கள் முதலாய மக்கள் தொடர்புச் சாதனங்கள் அரசை விட, அதிகாரிகளைவிட மக்களையே முதன்மைப்படுத்தி, மதித்து அவர்கட்கு அனைத்து விவரமும் கிடைக்கும்படியாகச் செய்யும் காலமே மக்களாட்சி மலருங்காலமாகும்.

நன்கறியச் செய்கின்றன. மக்கள் ஆட்சியில், மக்களுக்கு அனைத்து விவரமும் தர வேண்டுமல்லவா? மக்கள்தானே எசமானர்கள்? தேர்தல் நேரத்தில் மட்டும்தானா அவர்கள் மேற்பட்டவர்கள்?

ஊழல்கள் நடந்து முடிந்து, அதைப் புலனாய்வது இங்கு 90 விழுக்காடு உள்ளது. அங்கு ஊழல் நடக்கவொண்ணா வகையில், வரவு செலவுகள் யாவும் புள்ளிவிவரமாக அலசி ஆராய்ந்து அடிக்கடி வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. அதனால் குற்றங்கள் நடக்கும் முன்தடைப்படுத்தப்பட வாய்ப்புள்ளது. ஐந்தாவது உலகத்தமிழ் மாநாட்டின் போது, மதுரை நகரை அழகுபடுத்தப் பல திட்டங்கள் அறிவிக்கப்பட்டன. அவை

யாவை? நிதி ஒதுக்கீடுகள் எவ்வளவு? எந்த அளவு செலவழிக்கப்பட்டன? நிறைவேறியவை யாவை? யாருக்கேனும் இவை தெரியுமா? அங்கு இவை போல்வன வெளிப்படையாக அறிவிக்கப்படுகின்றன.

பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள், பலதுறை அறிஞர்கள் யாவரும் தத்தம் சுற்றுப்புறம் சார்ந்த சிக்கல்கள் - நிகழ்வுகள் - நோய்கள் - குறைபாடுகள் - மக்கள் ஒழுக்க நிலைகள் இவற்றையே ஆராய்ந்து முடிவுகளை வெளிப்படுத்துகின்றனர். அவற்றை இதழ்கள் புறக்கணிக்காமல், நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன. இதனால் ஆய்வு முடிவுகள் மக்களுக்கும் அரசுக்கும் போய்ச் சேருகின்றன.

நம் நாட்டில் அடிக்கடி பல திட்டங்கள் கோடிக்கணக்கில் அறிவிக்கப்படுகின்றன. கடந்த கால முதல்வர் மாவட்டந்தோறும் பல கோடி அளவில், திட்டங்களை அறிவித்தார். அமெரிக்காவிலெனில், ஒரு பேராசிரியர், “திட்ட அறிவிப்புகளும் அவற்றின் முடிவும்” என எடுத்து ஆராய்ந்து, மக்களுக்குப் பயன்படும்படியான தகவல்களைத் தருவார். மற்றொருவர், “திட்டங்களும் மக்கள் பங்கேற்பும்” என எடுத்துக் கொண்டு, இவற்றில் மக்களின் ஒத்துழைப்பைக் கணித்தறிவார். இங்கு ஒரு சிலவேனும் இத்தகைய ஆய்வுகள் நடைபெறவே காண்கிறோம். ஆனால் செய்தி இதழ்கள், அவற்றைப் பெருமைப்படுத்தி, அனைவரும் அறியுமாறு முழுமையாக வெளியிடுவதில்லை.

இங்கு ஒரு கெட்டகுணம் இருக்கிறது. யாரேனும் அமைச்சர், அவர் இவர் என்று பதவியில் இருந்தால்தான், அவர் அரைகுறையாக என்ன பேசினாலும் பெரிதாக

வெளியிடுகிறோம்; மற்றவர் மிக ஆழமான, நுட்பமான, பயன்பாடுமிக்க கருத்துக்களைச் சொன்னாலும் 'அவரும் பேசினார்' எனச் சுட்டுவதோடு விட்டுவிடுகிறோம். பேச்சின் சாரம் நாட்டுக்குப் பயன்படுவதைக் கருதாமல் ஆளையும், பதவியையும் கருதுகிறோம்.

ஒரு நாட்டு அரசின் சிற்றெல்லையாக ஊராட்சி, நகராட்சி அவற்றின் உட்பிரிவுகளைக் குறிப்பிடலாம். அங்கு மக்களாட்சி வேர் பிடித்து வளரவேண்டும். அதன் உறுப்பினர்களுக்கு 'நல்லாட்சி செய்தல்' பற்றிய பயிற்சி தருதல் அவசியம். பலரும் உறுப்பினராக வாய்ப்புளது. அவர்கள் ஆளும் விதம், நெறிமுறை பற்றி எதுவும் அறியார். தம் பொறுப்புக்களை அவர் உணரவேண்டுமேல், அவருக்குத் தக்க பயிற்சியளிப்பது முக்கியம்.

இரண்டாவதாக, தொகுதிதோறும் பல குழுக்கள் - சங்க அமைப்புக்கள் உருவாக வேண்டும். நாட்டாட்சியில் பல்வேறு அமைச்சுத் துறைகள் அமைவதுபோல, இச்சிறு தொகுதியிலும் பல்வேறு துறை சார்ந்த குழுவினர் உருவாதல் நலம். அமெரிக்கா முழுவதும் சிறுசிறு துறைமுதல் துறைப் பிரிவுகள் வரை பல ஆயிரம் சங்கங்கள் - அமைப்புகள் இயங்குகின்றன. அத்தொகுதி பற்றிய அனைத்து விவரமும் - நிறைகுறை - வரவு, செலவு யாவும் வெளிப்படையாக, விவாதிக்கப்பட வேண்டும். அனைவருக்கும் போய்ச் சேருமாறு அறிவிக்கப்பட வேண்டும். வளர்ச்சி, முன்னேற்றம் பற்றி அடிக்கடி கணிக்கப்பட வேண்டும்.

இதற்கு மக்கள் தகவல் தொடர்புச் சாதனங்களான தொலைக்காட்சி, வானொலி, இதழ்கள் ஒத்துழைப்புத்

தரவேண்டும். நாள்தோறும் அரசையே பெரிதுபடுத்தாமல், மக்களைப் பெரிதுபடுத்தி - அவர்களை முன்னிலைப்படுத்தி - தலைமைப்படுத்தி - அவர்கட்கு நாட்டுநிலை, வளர்ச்சி பற்றிய அனைத்து விவரமும் போய்ச் சேருமாறு செய்திகள் வெளியிடும் விவரம் தந்தும் துணை நிற்க வேண்டும்.

செய்தி இதழ்கள் முதலாய் மக்கள் தொடர்புச் சாதனங்கள் அரசைவிட, அதிகாரிகளை விட மக்களையே முதன்மைப்படுத்தி, மதித்து அவர்கட்கு அனைத்து விவரமும் கிடைக்கும்படியாகச் செய்யும் காலமே மக்களாட்சி மலருங் காலமாகும். இன்று அவை அத்திசை நோக்கித் திரும்பியுள்ளதற்கான அறிகுறிகள் உள. இது மேலும் முழுமை பெற உருவாக வேண்டும்.

ஆய்வாளர்கள் மக்களுக்குப் பயன்படும்படியான, அவ்வப்பகுதி சார்ந்த தலைப்புக்களையே எடுத்து ஆராய்ந்து உதவ வேண்டும். அரசு 'பயன் தரும் பழமரமாய்' மக்கள் அனைவர்க்கும் பயன்படும். அமெரிக்காவில் இப்போக்கு காணப்படுகிறது. ஆயிரம் குறைபாடுகளிருந்தாலும் வாழ்க்கைத் தரத்தில் அந்நாடு மேம்பட்டு நிற்பதற்கு மக்களுக்குத் தரப்படும் முக்கியத்துவமே அடிப்படையாகும்.

(தினமணி : 19-11-1996)

அரசும் அதிகாரமும் மக்களுக்காகவே

குடியாட்சி என்பதன் பொருள் தெரியாமலும் 'சனநாயகம்' என்று கூறிக்கொண்டு பழைய மன்னராட்சிப் பண்பையே கடைப்பிடிப்பதனாலும் உலகில் பெரியதான பாரத மக்களாட்சி, உண்மையான மக்களாட்சியாக மலர்ந்திலது.

குடியாட்சித் தத்துவத்தின் அடிப்படைகள் பல, சட்டவிதிகளாலும் மரபுகளாலும் இங்கிலாந்தில் உருவாயின. இன்று தேர்ந்தெடுக்கப்படும் நம் நாட்டுக் கட்சி வேட்பாளர்களுக்கு ஆளும் உரிமை கிடைத்த பிற்பாடும் இச் குடியாட்சி நெறிமுறைகள் பற்றிய உணர்வோ, அறிவோ சிறிதளவும் அமைவதில்லை. அத்தகைய அறிவு படைத்தவர்கள் சிலர் இருப்பினும் பெரும்பான்மையினரின் அறியாமையை நீக்காமல், மக்கள் மீது பச்சைக் குதிரைச் சவாரி செய்ய இந்த நிலை வாய்ப்பாக இருப்பதால் நமக்கு என்ன என்று விட்டுவிடுகிறார்கள்.

உண்மையான மக்களாட்சி மலருமானால் ஊழலுக்கு இடமிராது. சிலசமயம் மனம் சலித்து, சர்வாதிகார ஆட்சி வந்தாலும் நல்லதென்றும் அன்னியராட்சியே இதற்கு மேலென்றும் மக்கள் பேசிக் கொள்ளக் காரணம் முழுமையாக மக்களாட்சி நடைபெறாமையே ஆகும்.

தேர்தல் நேரம் மட்டுமே மக்களாட்சியாக வெளிப்படுகிறது. மக்களிடம் கட்சிகளும் வேட்பாளர்களும் “நாங்கள் உங்களின் தொண்டர்கள்; வேலையாட்கள்; உங்களுக்குப் பணிசெய்ய எங்களுக்கு ஆணையிடுங்கள்” என்று மக்களைத் தலைவர்களாக்கி அடிபணிந்தும் வேண்டுகிறார்கள். எல்லாம் தேர்தல் நடக்கும் நாளன்று மாலை ஐந்து மணியோடு சரி. இது தொடர்ந்து வரும் பல தேர்தல்களிலும் வாடிக்கையான நிகழ்ச்சியாகவும் ஆகிவிட்டது.

ஆட்சி, அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்குரிய போட்டியாகத் தேர்தலை மதிக்கின்றனர். மக்களுக்குப் பணி செய்யத் தரப்படும் வாய்ப்பாக யாருமே கருதுவதில்லை. அவ்வாறு கருதினால் இத்தனை போட்டி, பகை, குழப்பம் எதுவும் வராது. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவுடன்பதவிகள் வரும்; காரில் பவனி வரலாம்; பணப்புழக்கம் கூடும் என்ற நினைப்பே உளது. பழைய காலத்து மிட்டா, மிராசு, சமீன் பண்ணையார்கள் நினைத்ததைச் செய்து வாழ்ந்ததை, மக்களை அடிமைகளாய் நடத்தியதை அறிஞர் அண்ணா தொடர்கதைகளாய், நாடகங்களாய் எழுதி வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வந்தார். இன்று ஒவ்வொரு எம்.எல்.ஏயும் எம்.பி.யும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதும் பண்ணையார்களாக மாறிவிடுகின்றனர். அவர்கள் வீட்டில் பொதுமக்கள் கூட்டம், பெட்டி பெட்டியாகப் பணவரவு செலவுகள் - காவல்துறையினர் உட்பட எல்லாம் அவர்கள் கட்டுப்பாட்டில்!

இது எவ்வாறு மக்களாட்சியாக முடியும்!

மக்களுக்கு உடல், பொருள், ஆவியைத் தருகிறேன் என்றவர் மக்களின் உடல் பொருள் ஆவியை எடுத்துக்கொள்கிறார். மக்களுக்குச் சேவை செய்கிறேன் என்றவர் மக்களை ஆட்டிப் படைக்கிறார். மத அடிப்படைவாதம் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். சாதி வெறி பற்றி வருந்துகிறார்கள். இன்று வளர்ந்துவரும் கட்சிவெறி, கட்சி அடிப்படைவாதம் மிகக் கொடுமையானது.

ஒரு கட்சியின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டாலும், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதும் அவர் அந்தத் தொகுதி மக்கள் அனைவருக்குமே பிரதிநிதியாகி விடுகிறார். அவர்களின் சார்பாளராய் அவர் சட்டமன்றம், நாடாளுமன்றத்திள் எல்லாம் பேச வேண்டுமே தவிரக் கட்சிச் சார்பாகவே வாதிட வேண்டுமென்பதில்லை. எவ்வாறு குடியரசுத்தலைவர், ஆளுநர், சட்டப்பேரவைத் தலைவரெல்லாம் கட்சிக்கு அப்பாற்பட்டவர் ஆகின்றாரோ, அதுபோலத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிற்பாடு தாம் அத்தொகுதி வாழ் மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவென நினைத்துப் பணிசெய்வதே குடியாட்சி மரபுகளில் முக்கியமானதாகும்.

ஒரு கட்சி ஆட்சிக்கு வந்ததும், கால காலத்திற்கு இப்பதவியைப் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டுமென நினைப்பது மிகப்பெருந்தவறு. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாள் முதல், அதிகாரம் கைக்கு வந்ததும் தங்கள் கட்சிக்காரர்களுக்கே பட்டம், பதவி, வேலை, பாதுகாப்பு என்று போவது மாபெருந் தவறு. மக்கள் அங்ஙனம் எதிர்பார்ப்பதும் தவறு. கட்சியைச் சேர்ந்த வட்டங்களும் மாவட்டங்களும் செல்வாக்குள்ள கட்சித் தலைவர்களும் அவ்வப் பகுதிகளைத் தாங்கள் நினைத்தபடி ஆட்டிப் படைப்பதும் தங்களுக்கு முரண்பட்ட நல்லவர்களை

இழிவுபடுத்துவதும் இதற்குத் தலைமைப்பீடம் அடுத்துவரும் தேர்தல்களை நம்பி, இடம்கொடுப்பதும், கண்டும் காணாமல் விடுவதும் கொடுமையிலும் கொடுமை. இது கட்சி அரசியலாகி, கட்சிகளை மதவாதம், சாதிவெறி போல் பயன்படுத்தி, அதிகார ஆசையுள்ளவர்களின் புகலிடமாகி, நம் குடியாட்சி முறை சீரழிந்து போனது.

இன்று உத்தரப்பிரதேசத்தில் நடந்த ஆட்சிக் கவிழ்ப்புமுறை, புதிய அரசு அமைத்த முறைகளையும் பீகாரில், தமது மனைவியை முதலமைச்சராக்கியதுடன், குற்றப்பத்திரிகை தரப்பட்ட ஒருவர் நாட்டை ஆட்டி வைக்கும் தன்மைகளையும் பார்க்கிறோம். குடியாட்சித் தத்துவத்தையே முழுவதும் அழித்துவிட்டோம் என்றுதான் தோன்றுகிறது.

'மக்களுக்காக நாம்' என்ற குறிக்கோள் வாசகம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு வேட்பாளரின் வீட்டு முன்வாயிற்படி மேலும் அவருள்ளத்திலும் அச்சாகப் பதிய வைக்கப்பட வேண்டும்.

மக்களின் பொதுக் கருத்தையும் எதிரொலிக்கவும் ஆட்சிக்கு வருவோர் கடமைப்பட்டுள்ளனர். தாம் நினைத்தவாறும் கட்சிக்குகந்தவாறும் வேண்டியவர்கள் - நண்பர்கள் - உறவினர்கள் என்று பதவிகளில் அமர்த்துவது கூடாது. எல்லோராலும் மதிக்கப்படுகிறவர், தமது துறையில் வல்லவர், அத்துறையில் குறிப்பிடத்தக்கவர் எனக் கருதுபவர்களையே உயர் அதிகாரிகளாக, வாரியத் தலைவர்களாக, துணைவேந்தர்களாக நியமிக்க வேண்டும். அதாவது இந்த நியமனமெல்லாம் மக்கள்

கருத்தையே எதிரொலிக்க வேண்டும். மக்களின் பொதுவான 'அங்கீகாரம்', 'இசைவு' உளதா என்று ஆராய்ந்து மேன்மேலும் நியமனங்கள் நிகழ வேண்டும்.

ஆட்சியைப் பிடிக்கும் கட்சியும் பிடிக்க முடியாது போன கட்சியும் தேர்தலுக்குப் பிறகு, அடுத்த தேர்தல் வரை, மக்களுக்குப் பணி செய்வதன் மூலமும் பணி செய்யத் தூண்டுவதன் மூலமுமே உருப்பெற்று, அடுத்த தேர்தலில் போட்டியிட வேண்டும். தேர்தல் முடிந்த இந்தச் சமயம் முதல் ஒரு தொகுதியில் நின்று தோற்றவர்

இடைக்காலத்தில் மதம் ஒருவருக்கொருவர்பகை மூட்டிச் செய்த கொடுமைகளைவிட, பிற்காலத்தில் சாதி மக்களைப் பிரித்து மோதவைத்து இன்று வரை அழித்து வருவதைவிட, கட்சி மக்களைப் பிரித்து வைத்துச் செய்துவரும் கொடுமைகள் எல்லை மீறிய நிலையில் வளர்ந்துவிட்டன.

ஐந்தாண்டுகளுக்கும் அதே தொகுதி வளர்ச்சிக்கு அரும்பாடுபட்டால், அடுத்த தேர்தலில் யார் அவரை வெல்ல முடியும்? எதிர்க்கட்சி ஆளுங்கட்சியைத் தாக்கியும், செய்யும் நன்மைகளையும் தீமைகளெனப் பேசியும் அல்லது புறக்கணித்துமே வளர வேண்டுமென்ற மனநிலையை நம் இளைஞர்களிடையே வளர்த்துவிட்டோம்.

ஆட்சியாளர்கள் 'மக்களுக்காக நாம்' என்ற மனப்பான்மையைச் செயலில் காட்டி, நாள் நடைமுறையாக்கி வளரும் எதிர்கால ஆட்சியாளராம் இளையோர் மனத்தில் பதிவிக்க நூற்றுக்கணக்கான

நெறிமுறைகள் உள. மக்கள் தேவையைக் கேட்டறிந்து செய்வதைக் கடமையாகக் கருத வேண்டுமே தவிர, தம் சொந்தப் பணத்திலிருந்து செய்வதுபோல் காட்டி, அவர்களின் நன்றியறிதல் வாக்குகளாகத் திரும்பாதா என்று கணக்குப் போடக்கூடாது. நம் குடியரசுத் தலைவர் கே.ஆர்.நாராயணன் வரிசையில் நின்று வாக்களித்ததை ஒவ்வொரு சட்டமன்ற உறுப்பினரும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினரும் பின்பற்ற வேண்டும். குடியரசுத் தலைவர் நாட்டின் முதற்குடிமகன். கடைசிக் குடிமகன் வரையுள்ள சமவுரிமையே தமக்குளது எனக் காட்டிய அவர் பெருமை, இமயத்தைவிட உயர்ந்து நிற்கிறது. பத்துக் கார் சூழ வந்தோம்; திடீரென நுழைந்தோம்; ஏனைய மக்கள் வரிசையில் நிற்பவர்கள் வாயைப் பிளந்து பார்க்கவும் தம்மைப் படமெடுக்கவும் வாக்குப் போட்டோம் என்பதற்காகவே மற்ற அனைவரும் காணப்படுகின்றனர். குடியரசுத் தலைவரே காட்டிய நெறியை அனைவரும் பின்பற்றியிருந்தால் எவ்வளவு சிறப்பாக இருந்திருக்கும்?

வாக்குச் சாவடியில் அனைவரும் சமமான வாக்காளர்களே. அங்கு அமைச்சர் வாக்காளர், ஆளுநர் வாக்காளர், அதிகார வாக்காளர், சாதாரண வாக்காளர் எனப் பிரித்துப் பார்ப்பது 'சாதி' ஒழியக் கருதும் மனவுணர்வு நம் உள்ளத்தின் ஆழத்தே இல்லை என்பதையே காட்டுகிறது. இடைக்காலத்தில் மதம் ஒருவருக்கொருவர் பகை மூட்டிச் செய்த கொடுமைகளைவிட, பிற்காலத்தில் சாதி மக்களைப் பிரித்து மோதவைத்து இன்று வரை அழித்து வருவதைவிட, கட்சி மக்களைப் பிரித்து வைத்துச் செய்துவரும் கொடுமைகள் எல்லை மீறிய நிலையில் வளர்ந்து விட்டன.

மக்களுக்குப் பணி செய்ய வேண்டிய பொறுப்பையல்லவா சுமக்கப் போகிறோமென்றால், கம்பர் காட்டிய இராமனைப் போல் பதவி ஆசை பிறவாமல், தயக்கமே மேலோங்கி நிற்கும். ஆனால் இலாபம் தரும் தொழில் - வாணிகம் என்பன போய்ச் சட்டத்திற்குட்பட்டே கொள்ளையடிக்கக் கிடைத்த வாய்ப்பு என்ற நிலையும் மேலோங்கிவிட்டதால், எத்தனை அநாகரிகச் செயல்கள்! வெட்கம், மானம், சுரணை இருந்தால், இன்றைய - மனச்சான்றுக்குக் கட்டுப்பட்ட - அரசியல்வாதிகள் பலர் தாங்களாகவே தூக்கிலேறியிருப்பார்கள்!

அரசன் என்பவன் கடவுளின் அவதாரம். அவனே கடவுள். அவன் திருவுடையவன்; அதற்கேற்ற தெய்வ அருள் இருந்ததால் அரசனாகப் பிறந்தவன். அவனை வணங்க வேண்டும்; அவனிடம் குற்றம் குறை காணக் கூடாது. அவனைப் பழிப்பது தெய்வத்தை நிந்தனை செய்வதாகும். அவன் எதுவும் செய்யக்கடவுளிடம் உரிமை பெற்றவன். இப்படித்தான் உலகம் தொடக்க காலத்தில் நம்பியது. திருவள்ளுவர் கால நிலையும் இதுதான். பிற்காலத்தும் இதன் தொடர்ச்சிதான். ஆனால், அன்றே வள்ளுவர் ஒருவர்தான், “முறை செய்து, நேர்மை தவறாது ஆண்டால் மட்டுமே, அரசன் மக்கட்கு இறை என்று போற்றப்படுவான்; பிறப்பாலன்று” என எதிர்மறுத்து மொழிந்தார். ஆனால் இன்றைய குடியாட்சி முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வருபவர்கள் அனைவரும் தாம் அப்பதவியைப் பிறப்பினால் பெற்றவர் போல் நடந்து கொள்வதுதான் வியப்பாக இருக்கிறது.

தொகுதிப் பணியே முதற்கடமை

தேர்தல் முடிவுகள் அதிர்ச்சி தரும்படி மாறிமாறி அமைவதை, கடந்த பல தேர்தல்கள் உட்பட கவனித்திருக்கலாம். தோற்றவர்க்கு மட்டுமன்று அதிர்ச்சி. வென்றவர்களே கூடத் தங்களுக்கு அத்தனை இடமுமா என்று அதிர்ச்சியடையுமாறு நடப்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். பெரும்பான்மையான இடத்தைப் பிடித்தவர்கள், திடீரெனப் பெரும்பான்மையான இடங்களை இழக்கின்றனர். சரிவு படிப்படியாகவோ, எச்சரிக்கை மணிபோல் சிறிது சிறிதாகவோ அமையாமல், ஒரேயடியான சரிவாக அமைவதே வாடிக்கையாகிவிட்டது. காற்றுத் திசைமாறி அடிப்பதுபோல் இருக்கிறது, நிலைமை. மக்கள் இவ்வாறு சாய்ந்த பக்கமே அனைவரும் ஒட்டுமொத்தமாக - பெரிதும் - சாய்வதன் காரணம் என்ன?

மக்கள் அறியாமையினால் இப்படிச் சாய்கிறார்களா? தங்களை அன்றாடம் பாதிக்கும் காரணங்கள் சில, ஆள்வோரால் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கப்படவே, பேருந்துக் கட்டண உயர்வு, விலைவாசி ஏற்றம் போன்றவற்றால் வெறுப்பேற்பட்டுச் சாய்கிறார்களா? அல்லது அரசின் அணுகுமுறைகளால் சமயம், சாதி, சிறிய கட்சிகள் என எண்ணப்படுவனவற்றின் மனமாற்றங்கள் பாதிப்பை விளைவிக்கின்றனவா? பல்வேறு காரணங்களும் சேர்ந்தே வேலை செய்கின்றன.

இந்தச் சூழ்நிலையில், இன்று வெற்றி பெற்ற பலர்தத்தம் சொந்தத் திறமையாலோ, தாம் பணி செய்த சிறப்பாலோ, மக்கள் நம்பிக்கையைத் தனிப்பட்ட முறையில் பெற்றுவிட்டதாலோ தாம் வெற்றி பெற்றதாக எண்ணினால் அதைவிட அறியாமை வேறு இருக்க முடியாது. ஏதோ காற்றுத் திசைமாறி அடித்தது; 'அதிர்ஷ்டம்' கைகூடியது என்றுதான் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேர் எண்ண வேண்டும். எஞ்சிய பத்துப் போர்தான் தமது தியாகம், திறமை, தொண்டு இவற்றால் வெற்றி பெற்றுள்ளனர். ஒன்றை இவர்கள் அனைவரும் நன்கு நினைவில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

இகழ்ச்சியின் கெட்டாரை உள்ளூக தாந்தம்

மகிழ்ச்சியின் மைந்துறும் போழ்து

வெற்றி பெற்ற மகிழ்ச்சியில் மிதந்து, அதன் உச்சத்திற்கே போய், அதிலேயே மூழ்கித் திளைக்கும் சமயத்தில் அவ்வாறு மிதப்பவர்கள் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டுமாம். எதை? இதுபோல, முன்பு மகிழ்ச்சியில் கொண்ட கடமைகளை இகழ்ந்து, மறந்து அலட்சியப்படுத்தி நடந்துகொண்டவர்கள் இன்று தோற்றுப்போய்க் கிடப்பதை சிறிது நினைத்துப் பார்க்க வேண்டுமாம். இன்றைய அரசியல் வாதிகளுக்குத் தேர்தல்கள் புகட்டும் பாடம் இதுதான்! ஒருமுறை மகிழ்ச்சியிலே மூழ்கித் திளைத்தவர்கள், அடுத்தாற்போலவே தோல்வியில் துவண்டு விழுகிறார்கள்! இத்தனை நடந்தும், இத்தனை முறை நடந்தும் புத்தி வரவில்லையென்றால் என்ன செய்வது? இப்போது மகிழ்ச்சியிலே உச்சிக்குப் போய்க் கண்மண் தெரியாமல் ஆடினால், இந்தக் கணம் முதலே அடுத்துத் தோல்வியிலே

துவண்டுவிழ ஆயத்தமாகிறார்கள் என்று தான் பொருள். நமது பக்குவப்படாத குடியாட்சி முறைக்கு, இந்த அரைவேக்காட்டு அரசியல்வாதிகளே காரணமாகிறார்கள்; பொதுமக்களல்ல!

தோற்றவர்களும் இன்று சலிப்படையத் தேவை இல்லை. ஏனெனில் தங்களுக்கும் இந்தத் தோல்விக்கும் அதிகத் தொடர்பில்லை என்பதை எண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். காற்று திசைமாரியதற்கான காரணங்கள்

தொடர்ந்து அரசியல்வாதியாகத் திகழ விரும்பினால், மக்களுக்குத் தொண்டு செய்ய எண்ணினால் தத்தம் தொகுதிக்குப் பணி செய்வதையே முதற்கடமையாகக் கொள்ள வேண்டும்.

கட்சிகளாலும் தலைவர்களாலுமே பெரிதும் தீர்மானிக்கப்படுன்றன.

இந்தச் சூழ்நிலையில் நல்ல 'அரசியல் பாடம்' அனைவரும் கற்பது நல்லது. இதை அந்த அந்தக் கட்சிகள்தான் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகவியல், உளவியல் போன்றவற்றில் 'தேர்தல்களைக் கொண்டு உண்மையில் பாடமே' நடத்த வேண்டும்; வழிகாட்ட வேண்டும். தங்கள் தங்கள் கட்சிக்காரர்களை அவரவர் நெறிப்படுத்த வேண்டும்.

தேர்தலுக்கு முன் வெளியிட்ட அறிக்கைகளை ஒவ்வொருவரும் இப்போது படிக்கச் செய்ய வேண்டும். அதன் சாரத்தை, புள்ளிவிவரமாக மீண்டும் அச்சிட்டு, ஒவ்வொரு வேட்பாளருக்கும் - வென்றவர்க்கும் - தோற்றவர்க்கும் - மற்றும் ஒவ்வொரு கட்சித்

தொண்டருக்கும் தர வேண்டும். ஒன்றியம் வட்டம் மாவட்ட அளவிலெல்லாம் 'கொள்கை விளக்கக்' கூட்டங்கள் நடத்த வேண்டும் - தொண்டர்களுக்கு, கட்சிக் காரர்களுக்கு! மக்களுக்குப் பணி செய்வதோடு, அவ்வத் தொகுதி மக்கள் அரசின் செயற்பாடுகள் பற்றி; விலையேற்றம் பற்றி; கட்டண உயர்வுகள், வரி கூடுதல்கள் போல்வன பற்றி என்ன கருதுகிறார்கள் எனக் கண்டறிந்து வந்து தலைமைக்கு அறிவிக்குமாறு பணிக்க வேண்டும்.

வென்றவ ரேயாயினும், தோற்றவ ரேயாயினும் தாம்தாம் தொடர்ந்து அரசியல்வாதியாகத் திகழ விரும்பினால், மக்களுக்குத் தொண்டு செய்ய எண்ணினால் தத்தம் தொகுதிக்குப் பணி செய்வதையே முதற்கடமையாகக் கொள்ள வேண்டும்.

தொகுதிக்குப் பணி செய்வதென்றால் என்ன? எவ்வெவ்வாறு பணி செய்யலாம்? மத்திய, மாநில அரசுகள் வழி தொகுதிக்கு அறிவிக்கப்பட்ட வளர்ச்சி நிதிகள், திட்டங்கள் எவையெவை? புதிதாகத் தொகுதிக்குத் தேவைப்படும் குடிநீர் வசதிகள் முதல் வளர்ச்சித் திட்டங்கள் வரை எவையெவை தேவை எனப் பட்டியலிட வேண்டும்.

இன்று தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதும் எந்தெந்த வழிகளில் குடும்பத்திற்குச் சொத்து சேர்க்கலாம்? எந்த எந்த உறவினர் பேரில், பிநாமியாக எவ்வெவ்வாறு கொள்ளையடிக்கலாம்? இவற்றைப் பதுக்குவது எப்படி? ஏமாற்றுவது எப்படி? எல்லாவற்றையும் செய்துவிட்டு நல்லவர் போல் நடிப்பது எப்படி? - இவ்வாறுதான் பெரும்பாலோர் திட்டமிடத் தொடங்குகின்றனர்.

தொண்டு, பணி, உதவி என்று வந்தாலும் தத்தம் கட்சிக்காரர்களுக்கு மட்டுமே செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கின்றனர். தொகுதி மக்கள் அனைவருக்குமே தாம் சார்பாளர் என்ற சிந்தனை வருவதே இல்லை. மேலும் தொகுதியை ஆள்வதாக எண்ணி, காவல்துறை அரசுத்துறைகள் எல்லாவற்றையும் ஆட்டிப் படைக்க முந்துமளவு, மக்களிடம் குறையும் முறையும் கேட்டுத் தீர்ப்பதற்கு முந்துவதில்லை.

தொகுதியை ஆள்வதாக எண்ணி, காவல்துறை, அரசுத்துறைகள் எல்லாவற்றையும் ஆட்டிப் படைக்க முந்துமளவு, மக்களிடம் குறையும் முறையும் கேட்டுத் தீர்ப்பதற்கு, முந்துவதில்லை.

இதனால் இந்திய மக்கள் இன்று திகைத்துப்போய்ச் செய்வதறியாது தடுமாறுகின்றனர் என்பதையே தேர்தல் முடிவுகள் காட்டுகின்றன. ஐயையோ! கொள்ளையடிக்கிறார்களே என்று பதறி, எதிர்க்கட்சிக்கு வாக்குப்போட்டு ஆளவிடுகிறார்கள். மீண்டும் ஆளவந்தவர்கள் இதுபோலவே நடக்கப் பார்த்து, முன்பு யாருக்குபோட வேண்டாமென எண்ணினார்களோ, அவர்களுக்குப் போட்டு ஆட்சியை மாற்றுகிறார்கள். மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்ததும், அங்ஙனம் வருபவர்கள் மக்களைக் கருதாமல், தாங்கள் நினைத்தபடி ஆளவே மக்கள் அதிகாரம் தந்திருப்பதாக எண்ணி, மக்கள் மனப்போக்குக்கு மாறுபட நடக்கவே, மீண்டும் மக்கள் தங்கள் வாக்கை மாற்றிப் போடுகிறார்கள். அதாவது மக்களுக்கு யார் முற்றிலும் நல்லவர் என்று தீர்மானிக்குமாறு யாரும் முழுத் தியாகவுணர்வோடு செயற்படவில்லை. இது ஒரு 'விஷச் சக்கரம்' போல

ஆகிவிட்டது. கடைசியில் அலுத்துப் போய் அழியும் நிலைக்கு நாடு போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

தத்தம் தொகுதியைப் பற்றிய முழு விவரம் அறிய வேண்டும். பாப்பளவு, முக்கிய தொழில்கள், மக்களின் தேவைகள், நிறைவேற வேண்டிய திட்டங்கள், நிறைவேறியவை, மக்களுக்குத் துன்பம் தரும் சூழல்கள் என எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனே அத் தொகுதியின் சார்பாளனாக முடியும்.

தத்தம் தொகுதிக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிதி விவரம் அறிந்து, அதில் தனக்கும் தன் கட்சிக்கும் எவ்வளவு காண்டலாம் எனக் கணக்குப் போடாமல், பொது நலனுக்கு என ஒதுக்கப்பட்ட தொகை முழுவதும் மக்களுக்குப் போய்ச் சேருமாறு செய்தல் வேண்டும்.

தொகுதிக்குப் பணி செய்வது எப்படி? என்று அவ்வக் கட்சியினர் தத்தம் ஆர்வமுள்ள தொண்டர்களுக்குப் பயிற்சியளித்து, அதில் சிறந்து விளங்குபவர்களை அடுத்த தேர்தலில் அவ்வத் தொகுதிகளில் நிறுத்த வேண்டும்.

தொண்டு தவிர்த்த பிறபல செல்வாக்குகளால் வெற்றி பெற முடியுமெனினும், உண்மையான தொண்டர் என மக்கள் கண்டுகொள்ளும் ஒருவர் தலைதூக்கி வந்துவிட்டால் அவரைப் பிற சக்திகள் வெல்லவே முடியாது. இன்று எல்லாமே குலுக்குச் சீட்டு முறையில், சாதிக்காரர்-பணக்காரர்-செல்வாக்காளர் என்று எடுத்து நடத்தும் முறைகளே மிகுந்துள்ளன. மக்களிடம் கட்சிகள் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை பெற வேண்டுமேல், தொகுதிப் பணியில் முதன்மையான அக்கறை காட்ட

வேண்டும். தாம் 'கொள்ளையடித்த' பணம் முழுவதையும், வழக்குகட்கும் வழக்கறிஞர்கட்கும் கட்சித்தாவல்களுக்கும் தங்கள் குடும்பத்திற்கும் எனப் பயன்படுத்தாமல், மக்களுக்கென்று பயன்படுத்தினால், அக் கட்சியின் தியாகம் மக்களால் உணரப்படும்.

தவறு செய்யாதவர்களைக் காண முடியவில்லை. தவற்றை உணர்ந்து திருந்துபவர்களையாவது காணமாட்டோமா என்று மக்கள் உள்ளம் ஏங்குகிறது. மக்களின் உள்ளுணர்வுகளை உடனுக்குடன் உணரவல்லவர்களை, நமது அரசியலில் மிகுதியாகக் காணவேண்டும். ஒரு மன்னர், மக்களுட்பட உயிரினங்கள் வரை, அவை என்ன நினைக்கின்றன என அறியும் ஆற்றல் பெற்றிருந்ததால் 'கழறிற்று அறிவார்' எனப் பெயர் பெற்றிருந்ததைச் சேக்கிழார் பெருமான் குறிப்பிடுகின்றார். குடிமக்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் எனக் 'கருதிற்று அறிவார்கள்', அரசியலில் பெரும்பான்மையினராகும் காலமே, பாரதத்தின் நற்காலமாகும்.

(தினமணி : 7-3-1998)

இனியும் 'முடு மந்திரம்' வேண்டுமா?

நம் பாரத நாட்டைப் பற்றி வெளியுலகில் உயர்ந்த கருத்துருவாக்கம் எள்ளளவும் இல்லை. 'இந்தியன்' என்றாலே மதிப்புக்குறைவுதான்; இந்தியப் பணத்திற்கோ மிகமிக மோசமான, மதிப்பற்ற சீழ் நிலை.

புதுதில்லி தொட்டு ஊராட்சிவரை - நம்மை ஆள்பவர்கள் இதை மிக ஆழமாகச் சிந்திக்க வேண்டும்.

நம் அரசியல் கட்சியினர் ஒவ்வொருவரும் பல்வேறு வகைகளில் 'பொதுநலப் புத்தொளி இயக்கங்களைத்' தொடங்க வேண்டும். வெறுமனே எழுதப் படிக்கக் கற்பிக்கும் 'அறிவொளி இயக்கம்' மட்டும் போதாது. நம் மக்கள் பொதுநலத்தைக் கண்ணும் கருத்துமாய்ப் பேணும் பண்பாட்டை வளர்க்க வேண்டும். தனிப்பட்ட 'மனிதன்' இங்கு நன்றாகவே இருக்கின்றான்; சுயநலம் பேணிப் பழகிப் பழகி அதுவே வாழ்வாகிப் போனான். அரசியலில் இளைஞர்கள் பதவிகளைத் தேடுவதை விட, இப்புத்தொளி இயக்கத்தில் ஈடுபட வேண்டும். அவர்களின் தொண்டு காரணமாக, பதவிகள் "அவர்களிருக்கும் இடத்தைத் தேடிச்செல்ல வேண்டும்". 'பதவி வேட்டை' என்பது உலகெங்கும் காணப்படுகிறது. ஆனால் அது பொதுநல வேட்டையாகவும் பொதுமக்கள் நலங்காக்கும் பாட்டையாகவும் உள்ள நாடுகள் முன்னேறுகின்றன.

எந்தக் கட்சி ஆள்கிறது? எந்த அரசியல் கோட்பாடு நல்லது? எந்தச் சார்பு பயனளிக்கிறது? - இவையல்ல முக்கியம். யார் இதனை உண்மையில் பொது மக்கள் ஆட்சியாகவே கருதி, தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற பிறகும் பொதுமக்களைத் தங்கள் மேலாண்மையினராக மதித்து, அவர்களைக் கல்வியறிவும் - நாட்டு நடப்பு அறிவும் - பொறுப்புணர்வும் உள்ளவர்களாக ஆக்க முயல்கிறார்களோ, அங்கு நாடு முன்னேறக் காண்கிறோம். பொதுமக்களிலிருந்துதானே அரசியல் கட்சிக்காரர்கள், நாடாளும் உறுப்பினர்கள், அமைச்சர்கள், தலைவர்கள் உருவாகிறார்கள்? எனவே பொதுமக்கள் அனைவரையும் ஒட்டுமொத்தமாகக் கருத்திற்கொண்டு புத்தொளி இயக்கங்கள் தோன்றினாலன்றி, நாட்டு நிலை சீர்படாது. கட்சிகளின் வெற்றி நாட்டு வெற்றியாக மலர வேண்டும்; இன்னும் சொன்னால் கட்சிகளின் தோல்வி கூட, நாட்டு முன்னேற்றத்திற்குக் காரணமாகுமாறு, அக்கட்சிதன்னைத் "தியாக"த் தீயில் புடம் போட்டுக் கொள்ளும் சூழலேற்பட்டால் அந்த நாடு உலகிலேயே உன்னத நாடாக வாய்ப்புண்டு.

நமக்குப் பல்வேறு பிரச்சினைகள், சிக்கல்கள், சங்கடங்கள் இருந்தாலும், 'எய்ட்சை' விடக் கடுமையாகப் பரவியிருக்கும் 'ஊழலை' ஒழிப்பதுதான் உடனடித் தேவை. அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பரவிவிட்ட இதைத் தனி ஒருவரோ, ஒரு கட்சியோ மட்டும் ஒழிக்கவியலாது. இது நமக்குத் தொடர் நோயாகவும் - தொற்று நோயாகவும் ஆகிவிட்டது. இதற்கு மருந்து தேடியாக வேண்டும்.

இன்று குற்றங்கள் கண்டுபிடிக்கப்படுகின்றன; விசாரிக்கப்படுகின்றன. தலைமை அமைச்சர், முதலமைச்சர்,

அரசு கடை நிலை ஊழியர் என்ற வேறுபாடில்லாமலும் புதுதில்லி, பிகார், தமிழ்நாடு என இடவேறுபாடில்லாமலும் 'எங்கும் ஊழல்-எதிலும் ஊழல்' என்ற பரந்த தத்துவத்தை நோக்கி நாம் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். நம் இதழ்கள் - வானொலி - தொலைக்காட்சி என்ற தகவல் தொடர்புச் சாதனங்கள் இவற்றை நன்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றன. என்றாலும் குற்றங்கள் நிகழ்ந்த பின் கண்டுபிடிக்கும் நிலையிலேயே நிற்கிறோமே தவிர, குற்றங்கள் நிகழாமல் முன் கூட்டிக் காக்கும் நிலைக்கு நாம் ஓரங்குலம்கூட நகரவில்லை. இது ஒரு நாடகம் பார்ப்பது போல சுவையாக விறுவிறுப்பாய்ப் போனது. நாடகத்தின் முடிவென்னாகுமென ஆர்வநிலையைத் தோற்றுவிப்பார்கள் அல்லவா? ஒவ்வொரு நாட்செய்தி ஒலிபரப்பும் இந்நாடக உச்சத்தையே நினைவூட்டுகிறது. இப்படி நாடகம் போல் ஆக ஆக ஊழல் புரிபவர்கட்கும் இது ஒரு கொண்டாட்டம் ஆகிவிடுமோ என்ற அச்சம் ஏற்படுகிறது. ஏனெனில் ஊழல் புரிந்தவர்கள் - புரிபவர்கள் அதற்காக வெட்கப்படுவதாகக் காணோம். கலைவாணர் என்.எஸ். கிருஷ்ணன் 'குடிப்பது பாவம் என்று கருதும் நாடு' என்றார். அதாவது இது குடிப்பழக்கம் இல்லாத நாடென்பதன்று; அப்படிக்குடிக்கப் பழகினாலும் அதற்காக வெட்கப்படும் இயல்புள்ள மக்களைக் கொண்ட நாடு என்ற அரிய கருத்தை ஒருமுறை நடித்துக்காட்டினார். அதுபோன்ற 'ஊழல் புரிய வெட்கப்படும் நாடு' என்ற நிலையும் போய் விடும் போல உளது.

நம் கதை ஆசிரியர்கட்கு இது இன்னும் தக்க - முழுமையான 'கரு' வாகவில்லை. நம் நாடக ஆசிரியர்கள்

- காப்பியம் எழுதுவோர்க்கு இது ஒரு நல்ல 'அடிக்கருத்து' அல்லவா? கவிமணியின் 'மருமக்கள் வழி மான்மியம்' போல - முதல் வரி தொடங்கி, இறுதியடிவரை - ஊழல்வழி ஊழல், ஊழலுக்கு எதிர் ஊழல், ஊழலுக்குள் ஊழல் - எத்துணை நகைச்சுவைமிக்க அங்கதம் எழுதலாம்?

கையூட்டுப் பெற்றாலும் காரியத்தை முடித்துத் தருபவன் சிறந்த கடமையாளனாக, தருமவானாக, அறநெறி அன்பனாகப் போற்றப்படுங்காலமாக இது இருக்கிறது! சுருக்கமாகச் சொன்னால் நாம் 'ஊழல் புலனாய்வுச் சமுதாயமாக' முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறோமே தவிர, ஊழல் ஒழிப்புச் சமுதாயமாக இன்னும் உருவாகாதிருக்கிறோம்! விரைவில் நாம் ஊழலற்ற ஒருநிலையை அடைந்தாக வேண்டும்!

இதற்கான முயற்சிகளில் தலைமையானது - முதன்மையானது அரசுப் பொது வரவு-செலவு விவரங்களை, திட்டங்களைப் பற்றிய வரவு-செலவுகளை நன்கு மக்களுக்குத் தெரிவிப்பதாகும். எந்த ஒரு சிறுதிட்டமாயினும் அதற்கான முதலீடு எவ்வளவு? அம்முதலீடு எங்கெங்கிருந்து பெறப்பட்டது? அத்திட்டச் செலவு பற்றிய நிதிப் பங்கீடு என்னென்ன? ஒப்பந்தக்காரர் யார்? அவருக்குரிய இலாபமும் அவர் செய்யவேண்டியனவும் யாவை? எவ்வாறு செலவிடப்படுகிறது? முடிவென்ன? பயனென்ன? இதுபோன்ற விவரங்கள் நாளும் அனைத்துத் திட்டங்களுக்கும் தரப்படவேண்டும். அங்ஙனம் தருமாறு சட்டமியற்ற வேண்டும். சிற்றூராட்சிகள் தொடங்கி, இவ்விவரங்கள் அறிகைவழி மக்களுக்குத் தரப்பட வேண்டும்; வட்டார இதழ்கள், பெரும் நாளிதழ்கள் உட்பட

யாவும் இவ்விவரங்கள் தருவதற்கென ஓரிரு பக்கங்கள் ஒதுக்கப்பட வேண்டும். அறிவிப்புப் பலகைகளில் நாளும் விவரம் தந்த வண்ணம் இருக்கவேண்டும். உறுப்பினர்கள், தன்னார்வக்குழுக்கள் இதைக் கண்காணிக்க முன் வரவேண்டும். மக்களுக்கு இவை அறிவிக்கப்பட்ட வண்ணம் இருக்கவேண்டும்.

நெற்குப்பைக் கிராமத்திற்குப் பக்கத்துக் கிராமம் சார்ந்த, நல்ல ஊற்றுள்ள இடத்திலிருந்து குழாய்கள் வழி தண்ணீர் கொண்டு வருவதாய்ச் சொன்னார்கள். பாதிவேலை நடந்தது. - பல ஆண்டுகளாகியும் சரிவரத் தண்ணீர் வரவில்லை. சில குழாய்கள் தண்ணீருக்குப் பதிலாகக் கண்ணீர் விட்டபடி நிற்கின்றன. யார் தடை? எதுவுமே மக்களுக்குத் தெரியவில்லை.

மதுரை மேலமடைக் கண்மையைப் படகுவிடும் சுற்றுலா மையம் ஆக்குவதாகச் சொன்னார்கள்; கரையில் சிறுவர் பூங்கா அமையப்போகிறது என்றார்கள். வேலை தொடங்கியதை மக்கள் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். சிறிது காலத்திற்குப் பின் எதுவுமே நடக்கவில்லை. ஏன்? ஒதுக்கிய பணம் எவ்வளவு? அதில் எவ்வளவு செலவானது? பற்றாக்குறை ஆனதேன்? யார் தவறு? என்ன நிலை? யாருக்கும் எதுவும் தெரியாது.

அருப்புக்கோட்டை - தூத்துக்குடி வழியில் நெசவாளர்களுக்கு என்று 150 குடியிருப்புகள் கட்டிமுடிக்கப் பெற்றன. யாரும் குடியேறவில்லை. காரணம் - கட்டி முடிக்கும் முன்பே இவை தொங்கிப்போய் விழுந்து, சரிந்துகொண்டு நிற்கின்றன. இக் குடியிருப்புக் கட்டத் தொடங்கும்போதே அதற்கான நிதி ஆதாரம்,

செலவுப் பங்கீடு, குத்தகைதாரர்வழி ஒப்பந்த விவரம், நடப்பு முன்னேற்றம் யாவும் சொல்லப்பட்டு, நடந்திருந்தால், இப்படிச் சரியும் நிலை ஏற்பட்டிராது. அவ்வாறே சரியும்நிலை ஏற்பட்டிருந்தால், வேலை நடக்கும்போதே குற்றவாளி கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, தண்டிக்கப்பட்டு, குறை நீக்கப்பட்டிருக்கும்!

நாடு முழுவதும் நடக்கும் இத்தகைய பொதுநலத் திட்டங்களில் ஊழலே புகாத நிலையை, ஊழலே நடைபெற முடியாத ஒரு சூழலை, ஊழலுக்கு இடமளிக்காத ஒரு கட்டமைப்பை நாம் கண்டுபிடிக்க முடியாதா? அந்நெறிமுறைகளை சட்டமாக்க முடியாதா? அவற்றை நாள் நடைமுறையாக்கி, 'ஊழல்' என்ற சொல்லே இடம் பெறாவாறு, ஆட்சியைத் தூய்மைப்படுத்த முடியாதா?

ஊழலால் நாட்டின் ஒட்டுமொத்தமான முன்னேற்றமே பாதிக்கப்பட்டுவிட்டது. 21ஆம் நூற்றாண்டை நோக்கி நம்மை மிகவும் அச்சுறுத்திக் கொண்டிருப்பன இரண்டு: ஒன்று ஊழல்; மற்றது மக்கட்தொகைப் பெருக்கம்.

வெளிநாட்டு, உள்நாட்டு முதலீட்டாளர்கள் ஒரு தொழிலை எளிதில் தொடங்கமுடிவதில்லை. இருபது இடங்களில், இருபது முதலைகளின் வயிற்றுட் போய் வெளிவர வேண்டியுள்ளது. சேலத்தில் மிக நேர்மையாக பல்தொழில் நுணுக்கக் கல்லூரி நடத்தும் ஒரு பெரியவர், பொறியியற் கல்லூரி தொடங்க விண்ணப்பம் செய்தார். அரசு அதிகாரிகள் அவரிடம் 'ஐம்பது இலட்சம்' கேட்டு, "இதை நீங்கள் மாணவர்களிடம் சில ஆண்டுகளில்

சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம்'' என்று யோசனை கூறினார்களாம். சில ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்தது இது. இப்படிக் கொடுத்து, அப்படி வசூலித்துக் கொள்ளக் கூடியவர்களெல்லாம் கல்லூரிகள் தொடங்கிவிட்டார்கள்! நேர்மையாளர் தொடங்கமுடியவில்லை. போலீஸ் வேலைக்கு ஆளெடுக்கும்போது கூட, அவரிடம் குறிப்பிட்ட பணம் பெற்றுக்கொண்டு, 'இதை நீ இரண்டு வருடங்களில் சம்பாதித்துக்கொள்' என்று முன்னதாகவே கூறி வேலைக்கமர்த்தினால் காவலர் காவலராக நடந்து கொள்வாரா? ஒருவீட்டுக்கு, அதைக்கட்டும்போது வரைபட ஒப்புதல் பெற, மின் இணைப்பு, குடிநீர் இணைப்புப் பெற அரசுக்குச் செலுத்தும் கட்டணங்களைவிடப் பலமடங்கு கூடுதலாக, அதிகாரிகட்குத் தர நேரிடுகிறது. இங்ஙனம் எண்ணிப் பார்த்தால் ஊழலால் வளர்வதை ஆயிரம் கதைகளாக எழுதலாம்.

நம் நாட்டிலுள்ள அனைத்து அரசியல் கட்சிகளும் உடனடியாகச் சிந்திக்க வேண்டிய செய்தி இது. இதற்கான வழிமுறைகளைப் பலவேறு கோணங்களில், மேலும் மேலும் கூர்மையாகத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

ஊழலைக் கண்டுபிடிக்கும் அதே வேகத்தைவிடப் பன்மடங்கு வேகமாக, ஊழலை முழுவதுமாகத் தடுக்கும் - நீக்கும் - இம்மியளவும் இல்லாமல் செய்யும் நெறிமுறைகளைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்; கண்டுபிடித்துச்சட்டமாக்கி, நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்.

ஆம்! ஊழலுடன் ஒரு போர் தொடங்கியிருக்கிறது! இதில் ஊழலை நாடு வெல்லப் போகிறதா? அல்லது

நாட்டை ஊழல் வெல்லப் போகிறதா? இத்தகைய தடுமாற்றமான கட்டத்தில் நாம் இப்போது இருந்து கொண்டிருக்கிறோம். நாம் நமது எதிர்காலச் சந்ததிகள் போற்றும்படி நடந்துகொள்ளப் போகிறோமா என்பது இனிமேல்தான் தெரியப்போகிறது.

(தினமணி : 14-12-1996)

கட்சிகளின் வெற்றி நாட்டு வெற்றியாக மலர வேண்டும்; இன்னும் சொன்னால் கட்சிகளின் தோல்வி கூட, நாட்டு முன்னேற்றத்திற்குக் காரணமாகுமாறு, அக்கட்சி தன்னைத் 'தியாக'த் தீயில் புடம் போட்டுக்கொள்ளும் சூழலேற்பட்டால் அந்த நாடு உலகிலேயே உள்ளதா நாடாக வாய்ப்புண்டு.

இரட்டை வாழ்வு

விடுதலைப் பொன்விழாக் கொண்டாட்டங்களில் முழுகித் திளைக்கும் அதே சமயத்தில், இந்தியர்களாகிய நாம் நம்மைநாமே திறனாய்வு செய்துகொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். நாமே சிந்தித்து, உணர்ந்து திருந்தவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இவற்றுள் மிக அடிப்படையானவற்றைப் பயன்தரும் வழியில் எண்ணிப் பார்ப்போம்.

இந்தியர்களாகிய நம் ஒவ்வொருவரிடமும் இரட்டை வாழ்வு முறை தொற்றிக் கொண்டு உளது உதாரணத்துக்குச் சில: ஓர் ஆசிரியர் ஆசிரியராகவே வாழ்ந்து சிறக்க விரும்பவில்லை. உலக ஆசைகளால் வியாபாரியாக, வட்டிக்கடைக்காரராக இரட்டை வாழ்வு மேற்கொள்கிறார். எனக்குத் தெரிய ஒரு தலைமையாசிரியர், நாள் முழுவதும் பள்ளியே கதியென வாழ்ந்தார். கடைசியில் பள்ளியிலிருந்து வீட்டிற்கு நடக்கும்போது, ஒருநாள் மாலையில் வழியிடையே மயங்கி விழ்ந்து உயிர் நீத்தார். கல்லூரியில் வேலை பார்த்த ஒருவர், எருமை மாட்டுப் பண்ணையே வைத்துப் பால் வொணிகமும் செய்து, 'எருமை மாட்டு வாத்தியார்' எனப் பெயர் பெற்றார். இருவரும் இந்தியர்களே!

துறவிகளுக்கு இந்த 'உடம்பும் மிகை' என்றார் திருவள்ளுவர். இன்றைய 'சுவாமிகள்' பலரைப்

பார்த்தாலும், கேள்விப்பட்டாலும் அங்ஙனம் கேள்விப்படும் நமக்கே கூச்சமாக இருக்கிறது. அவர்களோ வெட்கமின்றிப் 'பவனி' வருகிறார்கள். பொதுநலத் தொண்டர் என வெளிப்படுபவர், உள்ளே முழுக்க முழுக்கப் பொதுநலக் கள்ளராக உலவுகிறார். இதனால், நாட்டிலுள்ள பிற கள்ளர்கள் 'எங்களையும் ஏன் பொதுநலத் தொண்டர்களாகக் கருதக்கூடாது' என்று கேட்கும் நிலையும், இருவரும் ஒருவராகி வாழும் நிலையும் உச்சநிலையை அடைந்துவிட்டன.

இந்த இரட்டை வாழ்வை இந்தியர்களிடமிருந்து அறவே நீக்க, இப் பொன்விழா ஆண்டில் சபதம் பூண வேண்டும். எந்த விதத்திலெல்லாம் குத்திக்காட்டி, அங்கதப்படுத்தி, அழவைத்து, இடித்திடித்துத் திருத்த முடியுமோ அந்த விதங்களிலெல்லாம் முயலவேண்டும்.

ஒருவரிடமே இரண்டுமனம், இரண்டு கொள்கை. அதாவது, தம்முள் முரண்பட்ட இரண்டு கருத்துக் குடிகொண்டிருக்கும் விசித்திரத்தை இந்தியனிடம்தான் காண முடிகிறது.

நேர்மை, நியாயம் பற்றிப் பொறிபறக்கப் பேசிச் சிந்தனைகளை உதிர்ப்பவனிடமே, நேர்மையற்ற சிந்தனையையும் பேச்சையும் செயலையும் பார்க்கிறோம். 'ஊழலை ஒழிப்பதே முதற்பணி' எனக் கனல் தெறிக்கப் பேசிக் கொண்டே, ஊழல் வாழ்வு வாழ முடியுமா? முடியும். ஓர் இந்தியனால் மட்டுமே அது முடியும். எல்லோருமே மற்றவர்களிடம் உள்ள ஊழலை ஒழிக்கத் தீவிரப்படும் அதே வேளையில், தங்களிடம் ஊழலை நேர்முகமாகவோ மறைமுகமாகவோ வளர்த்தபடி இருக்கிறார்கள்.

என் நண்பர் ஒருவர் மிகுந்த பகுத்தறிவுச் சிந்தனையாளர். அவர் வீட்டுப் படங்கள், புத்தகங்கள் எல்லாம் அவருடைய புரட்சிச் சிந்தனையைப் பறைசாற்றின. ஒருநாள் அவர் தமது சாதிச் சங்கத் தலைவரானார். யான் அதிர்ச்சியடைந்தேன். அவர் சொன்னார்; ஒளவையார் 'சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை' என்றாரல்லவா? அதன்படி நடப்பவன் நான். என் சாதி ஒன்று; என் சாதியல்லாத மற்ற சாதிகள் எல்லாம் ஒன்று. இவை இரண்டொழிய வேறில்லை என்றார். பரந்த மனத்திலே குறுகிய பார்வைகளும் குடிகொண்டிருப்பதை, பத்து இந்தியர்களில் எட்டுப் பேரிடம் காணலாம்.

சாதி, சமயம் சார்ந்த தோற்றத்தில் சிலைகள் வைப்பதோ, பெயர்கள் வைப்பதோ சட்டப்படி தடுக்கப்பட வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட உலகளாவிய பெரும்புகழ்த் தலைவரை, ஒரு சாதியார் தெருப்பெயர், குடியிருப்புப் பெயர், சங்கப்பெயர் என்று ஆக்க ஆக்க நமக்கு அந்தத் தலைவரைப் பற்றியிருந்த பெருமைமிகு எண்ணமே சுருங்கிவிடுகிறது. நாம் சிறிது சிறிதாக அவரிடமே அன்னியப்படுகிறோம். அவர் 'இந்தியர்' என்ற எண்ணம் அகல்கிறது. இன்ன பிரிவினர், இன்ன சாதியினர், இவர்களுக்கு மட்டும் உரியவர் என்று அவர் பெயர், புகழ், திறன் எல்லாவற்றையும் சாதிச் சுருக்குக் கயிற்றால் சுருக்கி விடுகிறோம். அவரே உயிர்பெற்று வந்தால், 'என்னை இந்தியனாக வாழவிடுங்கள்' எனக் கூவியழுவார்.

சமயப் பெயரால் பேரவைச் சங்கம், முன்னணி, பேரணி வேண்டாம். வேண்டவே வேண்டாம். மக்கள் பேரவை, மக்கள் முன்னேற்றச் சங்கம், மக்கள் முன்னணி,

மக்கள் பரிஷத்துக்கள் தோன்றட்டும். நல்ல செயல்கள், பொதுநலப் பணிகள், நாகரிகச்

எல்லோருமே மற்றவர்களிடம் உள்ள ஊழலை ஒழிக்கத் தீவிரப்படும் அதேவேளையில், தங்களிடம் ஊழலை நேர்முகமாகவோ மறைமுகமாகவோ வளர்த்தபடி இருக்கிறார்கள்.

செயற்பாடுகள் மூலம் சமயங்கள் உணர்ந்து, அறிந்து காக்கப்பட்டட்டும். இது இலைமறை காயாக நடைபெறும். பொதுத் தொண்டு ஆற்றாமல் பொதுநலம் பேணாமல் பெயர் வைத்து மட்டும் 'வெறி'யைக் கிளப்பிச் சமயங்களைக் காக்க, வளர்க்க நினைப்பன அழிவில் கொண்டு போய்விடும். உண்மையான சமயநெறியும் அதுவன்று.

சாதிகள் ஒன்றையொன்று அழிப்பதை; அழிக்க முயல்வதைத் தடுப்பது எவ்வாறு? சமயங்கள் எல்லை மீறுவதை; விருப்பமில்லா மத மாற்றங்கள் நிகழ்வதை; கட்சிப் பிரச்சாரம் செய்வதை; மதவாதிகள் மோதிக் கொள்வதைத் தடுப்பது எவ்வாறு? சாதிச் சங்கம், சமயச் சங்கம் வைத்துத்தானே தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்? 'எதிரிகளை' அச்சுறுத்தித் தங்கள் நலத்தைப் பெற வேண்டும்? குடியாட்சி நாட்டில் குரல் எழுப்பினால்தானே எதையும் பெறமுடியும்? - இவ்வாறு வினாக்கள் தொடுக்கலாம். இன்றையத் தீமைகளின் வளர்ச்சிக்கு இச் சிந்தனைகளே காரணம்.

ஒரு சாதி அல்லது சமயம் எல்லைக் கோட்டை மீறும் எந்த நடவடிக்கையும் பிற சாதி, சமயங்களைத் தாக்குமெனினும், அவை அங்ஙனம் மீறியவர்களையும்

பாதிக்கவே செய்யும். இவையாவும் பொது நன்மைக்குக் கேடு விளைவிப்பனவே. மற்றொன்று: சாதி அல்லது சமயத்திலுள்ள சில 'வெறி'யாளர்களே, தீவிரவாதிகளே இத்தகைய முரண்பட்ட செயல்களில் ஈடுபடுகிறார்கள். அவர்களிடையே நல்லவர்கள், பொது நன்மை கருதுகிறவர்கள் மிகப் பலர் இருக்கவே செய்கிறார்கள். எனவேதான், 'மக்கள்நலப் பேரவை' 'மக்கள் நல முன்னணி' என்று பொதுப் பெயரைச் சூட்டி, தற்காப்பும் தேடலாம். தீமை இரு சாராருக்கும் கேடு பயக்கும் என்றும் வாதாடலாம். இரண்டு பக்கமுள்ள நல்லவர்களையும்

தலைவர்கள் பற்றிய அறிவை வளர்த்து, அவர்கள் போன தடத்தில் இன்றைய இளைஞர் சமுதாயத்தை அழைத்துச் செல்ல சமாதிகள், நினைவாலயங்கள் மட்டும் பயன்படுமா?

பாதிக்காமற் செய்யலாம். சீற்றம் தணிந்து ஒன்று கூட வாய்ப்பு மிகுதியாகும்.

'பெயரில் என்ன இருக்கிறது?' என்று சொல்லாதீர்கள். அங்கேதான் 'தீப்பொறி', 'கங்கு' 'தணல்' உருவாகிறது.

தமிழ் திட்பநுட்பமுடைய மொழி. ஒரு காலத்தில் இன்றைய ஆங்கிலம்போல், கருத்துக் கூர்மையுடைய புலப்பாட்டு உத்திகள் பல, தமிழில் பேச்சுவழக்கிலேயே இடம் பெற்றிருந்தன. மொழி வளம்பெற வளம்பெற அறிவும் வளம் பெறும். மொழி கூர்மையும் சீர்மையும் பெறப்பெறவே, அம்மொழி பேசுவோர்தம் அறிவும் திறமும் கூர்மை பெறும். மொழி ஒரு கருவிதான். கருவியின் திறனறிந்து பயன்படுத்தினால்தான் கலைகள் உலகப் புகழ்பெறுகின்றன. இன்று மொழியை, எளிமை

எளிமை என்று தரக்குறைவு செய்து செய்து, தமிழர்தம் அறிவும் தரங்குறையலாயிற்று.

வழிபடுதல் - கும்பிடுபோடுதல்; வழிப்படுதல்; அவர் வழி நடத்தல். சிலை வைக்கும் இன்றைய முறைகள் சூடம் ஏற்றி, மலர்வளையம் வைத்து வழிபடுவதோடு நிறுத்துகின்றன. புதுதில்லியிலுள்ள சாந்திவனம் முதலாய சமாதிகள் தொடங்கிக் கன்னியாகுமரி வரை, நம் தலைவர்கள் பிறந்த நாளையும் இறந்த நாளையும் மலர் வளையம் வைத்துக் கொண்டாடி வருகிறோம். ஆனால், அத் தலைவர்கள் பற்றிய அறிவை வளர்த்து, அவர்கள் போன தடத்தில் இன்றைய இளைஞர் சமுதாயத்தை அழைத்துச் செல்ல இச் சமாதிகள், நினைவாலயங்கள் மட்டும் பயன்படுமா? நாடெங்கும் தெருவெங்கும் சிலைகளும் தலைகளும் வைப்பதால் பயன் உண்டா?

அமெரிக்காவின் முதல் தலைநகரான பிலடெல்பியாவில், அதன் விடுதலைக்கு உழைத்தவரும், அரசியலமைப்பை வகுத்தவர்களில் முக்கியமானவரும், அறிவியலறிஞருமான பெஞ்சமின் பிராங்க்லினுக்கு நினைவகங்கள் சிலவுள. 'அறிவியல் அருங்காட்சியகம்' ஒன்று ஐந்து மாடிக் கட்டடத்தில் எழுப்பப்பட்டுள்ளது. பலகோடி செலவிலான இம் மாளிகையில், பள்ளி மாணவர்கள் முதல் பொது மக்கள் வரை அறிவியல் பற்றி அறியும்படியான பல கண்காட்சிகள், ஒலி - ஒளிக் காட்சிகள் உள. விடுமுறை தோறும் பல ஆயிரம் மாணவச் சிறார்கள், பொதுமக்கள் அங்கு வந்து பார்த்துச் செல்கிறார்கள். உள்ளே நுழைந்ததும், முற்றப் பெருவாயில் தாண்டியதும், பிராங்க்லினுடைய முழு உருவ வெண்கலச் சிலை, மிகப்பெரிய அளவில், ஒரு மாமனிதரே நேரில்

நிற்பதுபோல் காட்சியளிக்கிறது. நாட்டு இளஞ் செல்வச் சிறுவர், சிறுமியருக்கு, கூடவரும் ஆசிரியர் - அங்குள்ள வழிகாட்டி இருவரும், பிராங்கிளினை அறிமுகப்படுத்தி, விளக்கிச் சொல்லிப் பிறகுதான் உள்ளே அழைத்துச் செல்கிறார்கள். அவர்தம் புகைப்படங்கள், அவரைப் பற்றிய துண்டு அறிக்கைகள் பார்க்கலாம். ஒரு வீடியோ படம் அவரைப் பற்றியது; பார்த்தவர் அவரை நேரேகண்டு திரும்பிய அனுபவத்தை ஏற்படுத்தும். 'ஒவ்வோர் அமெரிக்கனும் தம்மைப் பின்பற்றிச் செயற்படுமாறு கூறி' அவர் விடைபெறும் காட்சியுடன் திரும்பும் மாணவ உள்ளங்கள், தாம் அமெரிக்கராகப் பிறந்தமைக்காகப் பெருமை கொள்ளுமாறும், தாம் ஒவ்வொருவரும் அத்தகு பெருந்திறனாளராக மலர வேண்டுமென உந்துதல் பெறுமாறும், அக்காட்சி அமைந்திருந்தது. எல்லாவற்றுக்கும் கட்டணம் உண்டு.

நம் நாட்டிலும் சிலை வைத்து, நினைவாலயம் அமைக்கும்போது, இவ்வாறு ஒரு தலைவருக்காவது செய்து பார்த்தால், வழி படுவதாக மட்டும் ஒழியாமல், அவர் வழிப்படுவதாகவும் நம் சமுதாயம் மலருமல்லவா? மேலும் நினைவகங்கள் நாள்தோறும் பயன்படும் நிலையங்களும் ஆகுமன்றோ?

(தினமணி : 19-8-1997)

சிங்கப்பூரில் தமிழ்க் கொத்தடிமைகள்

சிங்கப்பூர் உலகிலேயே சின்னஞ்சிறு நாடு; ஆனால் அதன் கட்டுமானப் பணிகளுக்கும் சிறிய கூலி வேலைகட்கும் வெளிநாடுகளிலிருந்துதான் தொழிலாளர்கள் வரவழைக்கப் படுகின்றனர். இங்குள்ள பொருளாதார வலிமை அத்தகையது.

கட்டுப்பாடு, ஒழுங்கு, இவற்றோடு திருவள்ளுவர் அரசியலில் கூறிய 'குற்றங்கடிதல்' அதிகாரத்தைச் சொல்லுக்குச் சொல் நிறைவேற்றும் பாங்கையும் இங்கு காணலாம். தன்பொருள் வலிமையைக் கட்டுக்குள் வைத்திருப்பதால் அண்டை அயல் நாடுகளிலிருந்தும் இந்தியா, வங்கதேசம், பாகிஸ்தான் போன்ற பல நாடுகளிலிருந்தும் தொழிலாளர்கள் நூறாயிரக் கணக்கில் இங்கு வந்து, மாடுகளாய் உழைத்து மகிழ்ச்சியடைகின்றனர்! தாயகத்தில் கிடைக்காத வேலை வாய்ப்பு, அந்தப் பணம் - மாற்றுவிசைத்தில் இங்கு 4 வெள்ளி பெற்றால் அது இந்தியாவில் நூறு ரூபாய் ஆகிறதே - அதே 'மகிமை' அவர்களை உயிரைக் கொடுத்து இங்கே உழைக்க வைக்கிறது!

“வந்தாரை வாழவைக்கும் சிங்கப்பூர் வாழ்க!” என்று வாழ்த்தத் தோன்றுகிறது!

இங்ஙனம் வந்து உழைக்கும் தொழிலாளர்களில் பாதிக்கு மேற்பட்டவர்கள் தமிழர்களே. பல ஆயிரம் தமிழர்கள் இங்கு கூலி வேலை செய்கின்றனர்.

ஒருபுறம் பார்த்தால் தமிழராய்ப் பிறந்த நமக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி! தமிழோடும் தமிழரோடும் தொடர்புடைய நாடு சிங்கப்பூர். இங்கு ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழி. ஆங்கிலம் உள்ளிட்ட சீனம், தமிழ், மலாய் ஆகிய நான்கும் தேசிய மொழிகள். தேசிய மொழி என்ற பெயருக்கேற்ற மதிப்பு, மரியாதை அனைத்தையும் இங்கு தமிழ் பெறுகிறது. ஆனால் இங்கு வந்து தமிழகத் தொழிலாளர் படும் அவதி சொல்லுந்தரத்ததன்று. அண்மையில் இது உச்சக்கட்டத்தை எட்டிவிட்டது.

திடீரென்று இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் வேலை இழந்தனர். அவர்களைக் கூட்டிவந்த முகவர்களும் வேலைக்குச் சேர்த்த முதலாளிகளும் அவர்களை முற்றிலும் கைவிட்டனர். தங்க இடமில்லை; உண்ண உணவில்லை. 'குட்டி இந்தியா' (Little India) எனப்படும் பகுதியான சிராங்குன் சாலை, சந்தர் தெரு போன்ற இடங்களில் - அதவாது நடுத்தெருவில் இவர்கள் தஞ்சம் புகுந்து இரவும் பகலும் பசித்துக் கிடக்க வேண்டியதானது. இதை இங்குள்ள தமிழ் முரசு, நியூ பேப்பர் நாளிதழ்கள் படத்துடன் செய்தியாக வெளியிட்டன. வீதியில் படுத்துக் கிடக்கும் தொழிலாளர்களையும் அவர்களுக்கு 'நிவாரணம்' தர முன்வந்த இந்தியர்களையும் தொலைக்காட்சி தொடர்ந்து ஒளிபரப்பியது.

இங்குள்ள பல தொண்டு நிறுவனங்கள் இவர்களுக்கு ஒருவேளை உணவு நல்கி, உயிரைக் காப்பாற்றின. சகோதரர் ரங்காச்சாரி இந்தியத் தூதரகத்தோடு தொடர்புகொண்டு நிலைமையை அறிவித்தார். அவரும் சகோதரர் சிவா, சகோதரி மாலதி ராகவா போன்றோர் பலரும் உணவு வழங்கப் பெரும்

முயற்சி எடுத்தனர். சத்திய சாயி பாபா பக்தர்கள் நன்கு உதவினர். சிராங்கூன் சாலை ஸ்ரீ வீரமாகாளியம்மன் கோயிலில் பல நாட்கள் உணவு வழங்கப்பட்டது. உணவுடன் தீபாவளிக்காக உடை வழங்கவும் ஏற்பாடு செய்து வருவதாகச் சகோதரர் ரங்காச்சாரி அறிவித்ததை, தொலைக்காட்சியில் காண நேர்ந்தது. ஸ்ரீ உருத்திர காளியம்மன் கோயிலிலும் இருநூறு பேரும் வழிபாடு செய்யவும் பசியாறவும் உதவி செய்தனர்.

இங்குவரும் தொழிலாளர்களிடம் 'வேலையனுமதி' இருந்தாலும், பார்க்குமிடத்தில் வேலை போனால் அவர்கள் உடனே தாயகம் போய்விட வேண்டியதுதான்! சுற்றுலா விசாவில் வருகிறவர்கள் வேலை பார்க்க முடியாது. மேலும் ஒரிடத்தில் வேலை என்று வந்தவர், அது பறி போனால் வேறு இடத்தில் பார்ப்பதாக, வேலை நியமனத்தை மாற்றிக் கொள்ளவும் முடியாது. இங்கு சுற்றுலா விசாவில் இருந்துகொண்டே, 'வேலை அனுமதி'க்கு விண்ணப்பிக்கவும் கூடாது.

“என்றாலும் இப்போது பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் ஊழியர்கள் தங்கள் நாட்டில் பெரும் பணம் கொடுத்துக் கடன்பட்டுச் சிங்கப்பூரில் வேலைக்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரிய வந்திருப்பதால், அரசாங்கம் வேலை இழந்த ஊழியர்களை இங்கு தங்க அனுமதித்து, அவர்களுக்கு மாற்று வேலை பெற்றுத்தர உதவுகிறது” என தமிழ் முரசு இதழில் ஆசிரியர் கடிதம் பகுதியில் சிங்கப்பூர் அரசு அறிவித்துள்ளது. புதிதாக வேலைக்கு ஆள் தேடும் சுமார் 9 நிறுவனங்களிடம் இந்த இருநூறு பேரின் முகவரிகள் தரப்படுகின்றனவாம். இவர்களுக்குத் தங்குமிடத்தோடு, இரண்டாண்டுகள் வேலை தர அரசு ஆணையிட்டுள்ளது.

இந்தப் பிரச்சினை இதனோடு முடிவதன்று. இது நிரந்தரமாகத் தீர வேண்டுமேல், இந்த நல்ல சமயத்தில் இதன் முழு விவரமும் தெரிந்து, தமிழக அரசு, நடுவணரசு உட்பட அனைத்துத் தரப்பினரும் சில நடவடிக்கைகளை எடுத்தாக வேண்டும். இங்கு பல தனியார் நிறுவனங்கள் கூலி வேலைக்கு ஆள் தேடுகின்றன. இந்த ஊரில் கூலி வேலை செய்ய யாரும் முன்வரமாட்டார்கள்; அயல் நாடுகளிலிருந்துதான் வரவழைத்தாக வேண்டும்.

இந் நிறுவனங்கள், குழுமங்களுக்குத் தலைமை ஒப்பந்தர் பலர் இந்நாட்டில் உள், ஆனால் அவர்கள் நேரே பிற நாடுகளுடன் தொடர்பு கொள்ள இயலாததால், உள் ஒப்பந்தர்களை நாடுகின்றனர். இந்தியாவிலுள்ள உள் ஒப்பந்தர்கள் (Sub-Contractor) தான், இன்றைய இவ் அவல நிலைக்கெல்லாம் காரணமென்று கூறப்படுகிறது.

இங்கு வேலைக்கென்று வந்தவர்கள்தான் இச் சிறுசிறு ஒப்பந்தர்களாக மாறி முதன்மை ஒப்பந்தர்களுக்கு ஆள் கூட்டி வந்து ஒப்படைக்கின்றனர். இந்தியாவில் ஒன்றரை இலட்சத்திற்குமேல் பணம் பெற்றுக்கொண்டு, வேலையாட்களைக் கூட்டி வருகின்றனர். இங்குள்ள தலைமை ஒப்பந்தர்கள், குழுமங்களிடமும் வேலையாட்கள் தருவதற்காகக் 'கழிவு தொகை' பெறுகின்றனராம்! தாம்தாம் ஆள் தருவதாகப் போட்டி போட்டுக் கழிவுதொகை தந்து, ஆட்களைச் சேர்த்துவிடுவதுண்டாம்! ஆக அங்கு தொழிலாளியிடமும் பணம்; இங்கு முதலாளியிடமும் பணம்! ஆசை யாரைவிட்டது! அவலம் எல்லைமீறிப் போய்விட்டது! தொழிலாளியிடம் அளவுக்கு மீறி ஆசை காட்டி அழைத்துவந்து, இங்கு பொருத்தமில்லாத இடங்களில்

விடுவதால், இடையில் வேலை பறி போகிறது; மாதத்தில் 3 நாள் வேலை - மற்ற நாளெல்லாம் வேலையின்றி ஆகிறது; குறிப்பிட்ட சம்பளமும் கிடைக்கவில்லை. இவ்வாறு பல இடர்ப்பாடுகள்.

ஒரு தொளிலாளி இடுப்பு ஒடிந்துவிட அவரைத் தூக்கி எறிந்துவிட முயன்றதுண்டாம்; ஒரு பையன் வேலை பார்க்கும்போது எந்திரத்தில் அரைபட்டு மாண்டுபோக, அவனுக்கு இன்றுவரை எவ்வித உதவித்தொகையும்

தமிழோடும் தமிழரோடும் தொடர்புடைய நாடு சிங்கப்பூர். இங்கு ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழி. ஆங்கிலம் உள்ளிட்ட சீனம், தமிழ், மலாய் ஆகிய நான்கும் தேசிய மொழிகள், தேசிய மொழி என்ற பெயருக்கேற்ற மதிப்பு, மரியாதை அனைத்தையும் இங்கு தமிழ் பெறுகிறது. ஆனால் இங்கு வந்து தமிழகத் தொழிலாளர் படும் அவதி சொல்லுந்தரத்ததன்று. அண்மையில் இது உச்சக்கட்டத்தை எட்டிவிட்டது.

கிடைக்க ஏற்பாடு செய்யவில்லையாம். செய்தால் அந்த 'இந்தியன்' தனக்குரிய 'கமிஷனாகப்' பாதியை விழுங்கிவிடுவானாம்!

உள் ஒப்பந்தர்கள் இவற்றையெல்லாம் கவனிப்பதே இல்லையாம்; பணத்தைக் 'கறப்பதே' தொழிலாம். இந்தியாவில் தராத மீதிப் பணத்துக்கு, அநியாய வட்டி போட்டு, இங்குத் தொழிலாளி வாங்கும் சம்பளத்தைப் பறிப்பது முதல், 'உண்டியல்' என்று வசூலிப்பது வரை இதே தொழிலாக இருப்பதால், கொத்தடிமைகளிலும் கேடான சூழலே இங்குளது. சம்பளமும் முழுவதும் போய்ச்

சேர்வதில்லை. ஒரு நாளைக்கு 20 வெள்ளி வரை சம்பளமுள்ள இடத்தில், தொழிலாளர்க்கு அதன் முக்கால்பங்கு, அரைப்பங்குதான் போய்ச் சேருமாம்.

அப்படி மோசடி செய்த, ஒரு முகவரின் திருமணம் இந்தியாவில் சுமார் 4 கோடி ரூபாய் செலவில் அண்மையில் நடந்ததாம்!

நல்ல ஒப்பந்தர்களாக அமைந்தால் கவலையில்லை. ஆனால் போலி ஒப்பந்தர் தொகையே இன்று கூடிவிட்டது. போலி ஒப்பந்தர்களை அடக்கவும் நேர்மை உண்டாக்கவும் கருதிச் சிங்கப்பூர் அரசு செயற்படத் தொடங்கிவிட்டது. இனிமேல்,

1. தலைமை ஒப்பந்தர்களுக்கே கூடுதல் பொறுப்பு. ஓர் ஒப்பந்த வேலைக்கு எத்தனை ஊழியர் தேவை என்பதை அரசே முடிவு செய்யும். அதைத் தலைமை ஒப்பந்தர்களுக்கு அறிவிக்கும்.

2. உள் ஒப்பந்தர்கள் எத்தனை பேருக்கு அனுமதி பெறலாமென்பதைத் தலைமை ஒப்பந்தரே அறிவிப்பார்; அதன்படிதான் ஆட்கள் அனுமதிக்கப்படுவர். கண்டபடி இனி யாரையும் அழைத்தவர முடியாது.

3. வேலை தரும் குழுமங்களின் முதலாளிகளும் பொறுப்புடன் நடக்க அரசு வலியுறுத்தும். மேற்படி குழுமங்களை அரசு கண்காணித்துத் தொழிலாளரைத் தக்கபடி நடத்தச் செய்யும்.

இவை உடனடியாகச் செயலுக்கு வருகின்றன. முதலாவதாக இத் தொழிலாளர்களிடம் விழிப்புணர்வு ஏற்படவேண்டும். இவர்கள் சுமார் 2 இலட்ச ரூபாய்க்

கடனில் சிங்கப்பூர் வருகிறார்கள். வேலை பார்க்க ஒப்பிய இரண்டு ஆண்டுகள் முழுவதும் வேலை பார்த்தாலன்றி, வட்டியும் முதலுமாக இவர்கள் பணத்தைக் கட்ட முடியாது. ஏதேனும் காரணத்தால் இவர்கள் இடையே இந்தியா போக நேர்ந்தால் குடிமுழுகிப் போய்விடும். கடனுக்கு அடிபட்டுச் சாகவேண்டியதுதான்! அதனால் இந்த முகவர்கள் அடிப்பதையும் உதைப்பதையும் வாங்கிக் கொண்டு, செக்குமாடுகளாய் உழைக்கின்றனர். வாய் திறந்தால் எங்கே வேலை போய் விடுமோ என்று அஞ்சி அஞ்சிச் சாகின்றனர். செய்தியாளர், தொலைக்காட்சியினர் யார் சென்று, என்ன கேட்டாலும் உண்மை சொல்ல அஞ்சுகின்றனர். சுதந்திரத்துக்கு முன் இந்திய நாட்டில் இந்தியன் அஞ்சி அஞ்சிச் செத்தான் என்று பாரதி பாடினான். இன்று அயல் நாடுகளில் அஞ்சிச்சாவதையும், “கஞ்சி குடிப்பதற்கு இல்லான், அதன் காரணங்கள் இவையென்று சொல்லவும் அஞ்சுவான்” என்பதையும் பாட இன்று யாருமில்லை! கொடுமை என்னவென்றால், இந்தியனை வாயில்லாப் பிராணிகளிலும் மோசமாக நடத்துபவனும் இந்தியனே என்பதுதான்!

இரண்டு ஆண்டுகளும் உழைத்தால்தான் இரண்டு இலட்சம் கடனும் வட்டியுடன் அடைபடும். மேலும் இரண்டு ஆண்டுகள் வேலைவாய்ப்புக்கு இங்கு இடமுண்டு. அங்ஙனம் தொடர்ந்து கிடைத்தால், இத்தொழிலாளிகள் ஓரளவு செல்வ வளத்துடன் இந்தியா சென்று வாழலாம். ஆனால் புதிது புதிதாக ஆள்கொண்டு வந்தால்தான் தங்களுக்குப் பணம் கிடைக்குமென்பதால், இப்போலியாளர்கள் அனுபவப்பட்ட பழைய

வேலையாட்களைக் கழுத்தைப் பிடித்துத்தள்ளி,
இந்தியாவுக்கு அனுப்பி விடுகிறார்கள்!

அவதிப்படுபவர் தமிழர்களே என்பதால், நமது
நடுவணரசுக்கு மட்டுமன்றித் தமிழக அரசுக்கும் இதில்
அக்கறை ஏற்படல் வேண்டும்.

(தினமணி : 27-10-1997)

புலி வருகிறது புலி!

சிறு பிள்ளைகளை அடக்குவதற்காகச் சில தாய்மார்கள் 'புலி வருது, சிங்கம் வருது' என்று பயங்காட்டுவதுண்டு. இன்று "நீ விடுதலைப் புலிகளுக்கு உறவா, ஆதரவா" என்று கேட்டே, ஒவ்வொரு தமிழனின் உயிர் நாடியும் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு விடுகிறது.

ராஜீவ் காந்தி கொலைக்குப் பிறகு, தமிழகத்தில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் தடைசெய்யப்பட்டது. இங்கு இல்லாத ஓர் இயக்கம் தடை செய்யப்பட்டது. விடுதலைப் புலிகளின் ஊடுருவலைத் தடுக்கச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டதென்று சமாதானம் சொல்லலாம். பாரதத் தவ மைந்தன் எனக் கருதப்பட்ட ஒருவரின் அரிய உயிர் பறிபோன அதிர்ச்சியாலும் அனுதாபத்தாலும் தமிழர்கள் இச்சட்டத்தை எதிர்க்காமல், அமைதியாக முழுமனத்துடன் உடன்பட்டனர்.

நாமும் தமிழ் பேசுகிறோம்; விடுதலைப் புலிகளும் தமிழ் பேசுகிறார்கள். நம் இருவருக்கும் மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு போன்றவற்றில் பொதுப் பாரம்பரியங்கள் பலவுள. அண்ணனும், தம்பியுமாகப் பிறந்தவர்களிடையே இரத்த சம்பந்தம் இருக்கவே செய்யும். இதற்காகத் தம்பி வன்முறையாளனாக மாறினால், அண்ணன் மீது சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டுமா?

உண்மையாகப் பார்க்கப் போனால், நடுநிலையோடு சிந்தித்தால் விடுதலைப் புலிகளின் வன்முறையை இங்கு திராவிட இயக்கத்தவரும் சரி, பொது மக்களும் சரி யாரும் ஆதரிக்கவில்லை. வன்முறை வழியையே எண்ணாத, அறியாத தமிழர்களைப் பார்த்து, எதிர்பாராத சூழலில் ஏற்பட்டுவிட்ட ஒரு விபத்துப் போன்ற பேரிடர் காரணமாக நாளும் “நீங்கள்தான் விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஆதரவாளர்கள்” என்று ஒரு கட்சியினர் எதிர்க்கட்சியினரைக் குற்றம் சாட்டுவதும், அவர்கள் “இல்லை இல்லை நீங்களே ஆதரவாளர்கள்” என்று மறுதளிப்பதும் ஒரு சோகநாடகமாக நடைபெற்றுவருகிறது.

தமிழர் என்ற உறவையும், அனுதாபத்தையும் விட்டுத் தள்ளுங்கள். இலங்கை தமிழகத்தின் அருகில் உளது; பூகோளப்படி யாழ்ப்பாணத்தவர் தமிழகத்தில் நுழைய, இங்கும் அங்கும் போய் வர வாய்ப்புகள் அதிகம் உள. இதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டே இருந்தாலும், நில அணிமை காரணமாக நடப்பதை, சிலர்மீது ‘குற்றப்பத்திரிகை’ வாசிக்கப் பயன்படுத்தலாமா? இந்தியா எங்கும் பாகிஸ்தானிய உளவாளிகளும், தீவிரவாதிகளும் ஊடுருவுவதை என்ன செய்ய? இதை வடநாட்டவரோ, இந்தியரோ ஆதரிக்கிறார்கள் என்றா பொருள்? இதைக் காரணம் காட்டி, நடுவணரசைக் கலைத்து விடலாமா?

விடுதலைப் புலிகளின் வன்முறைப் போக்குடன் கருத்து வேறுபடுபவர்களே இங்கு நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது பேர். அதற்காகச் சிங்களவர்கள் சாதாரணத் தமிழ் மக்களைச் சித்திரவதை செய்வதையோ, தமிழையும் தமிழனையும் இரண்டாம் தரமாக வைத்து நடத்துவதையோ, தமிழர்களுக்கு ஆட்சியில், அதிகாரத்தில்

இடம் தராமல் அடிமைகளாய் ஆக்கிவிட முயலுவதையோ பற்றி இங்குள்ள தமிழர்கள் பேசவே கூடாதா? தங்கள் உடன்பிறப்புக்கள் சித்திரவதைப் படுவதைப் பொறுத்துக் கொள்ளாவிட்டால், உன்னை விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளன் என்று தொலைத்துவிடுவேன் என்று மிரட்டுவதா?

வன்முறையை ஆதரித்துப் பேசினால் குற்றம்; விடுதலைப் புலிகளுக்கு இங்கிருந்து குண்டுகள் தயாரித்து அனுப்பினால் குற்றம்; பொதுமக்கள் பணம் சேகரித்து அனுப்பினர் எனக் கண்டால் குற்றம் எனலாம்.

யாழ்ப்பாணத்துப் புலிகள் தமிழர்கள் என்பதற்காக இங்குள்ள யான் “நான்தமிழனில்லை; இல்லவே இல்லை” என்று சத்தியம் செய்ய முடியுமா? வேண்டுமா? தேவையா?

விடுதலைப் புலிகள் வன்முறையைக் கைவிட்டு, டைத்தவரை சுய ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பெற்றுப் படிப்படியாக யாழ் நாட்டை முன்னுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் - சிங்கள அரசுடன் பேச்சு வார்த்தை மூலமே அனைத்துப் பிரச்சினைகளையும் தீர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் - கூடிய மட்டும் அறவழிப் போராட்டங்களில் மட்டுமே ஈடுபட வேண்டும் - வன்முறையால் வன்முறையே வளரும் - வன்முறை கூடவே கூடாது என்ற கருத்துடையவர்களே இங்கு பெரும்பான்மையினர். அதற்காக குருதி கொட்டும்போது அனுதாபப்படாமல் - பல ஆயிரம் தமிழ் மக்கள் வீடு இல்லாமல், சொத்து சுகங்களை இழந்து பரிதவிப்பதைப் பார்த்து அழாமல், இருக்க முடியுமா? தமிழினம் உலகெங்கும் சிதறிப் போனதை எண்ணிக் கவலைப் படாதிருக்க முடியுமா? பேராசிரியர் சிவத்தம்பியும்

மனோன்மணிசண்முகதாசும் போன்றஇன்னபிற யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ப் பேரறிஞர்களை எட்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டிற்கும் அண்மையில் தஞ்சையில் நடந்த உலகச்சைவ சமயமாநாட்டிற்கும் வந்தபோது, அவர்களை அவமானப்படுத்தி, வந்த காலுடனேயே, மனைவி பிள்ளை குட்டிகளுடன் ஓடஓட விரட்டியதைப் பார்த்து நெஞ்சம் பதைபதைக்காமல் இருக்க முடியவில்லையே!

இங்கு இன்னும் மானமுள்ள தமிழர்கள் இருக்கத்தானே செய்கின்றார்கள்; முதுகெலும்புள்ள தமிழர்கள் ஒருவர்கூட இல்லாமலா போனார்கள்?

சிவத்தம்பி போன்ற சான்றோர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்தது குற்றமா? அவரும் நாமும் எல்லோரும் தமிழ் பேசும் தமிழர்கள் என்பது குற்றமா? அவர்கள் தங்கள் கையிலே தொல்காப்பியத்தையும் சங்க இலக்கியத்தையும் சிவஞான போதத்தையும் தானே ஏந்திக் கொண்டு வந்தார்கள்? கைகளில் குண்டுகளையா கொண்டு வந்தார்கள்? அல்லது அவர்கள் உளவாளிகளாக வந்தார்கள் என்று ஒரு சான்று காட்ட முடியுமா?

நான் தமிழனாகப் பிறந்ததே குற்றமென்றால் தமிழனாகப் பிறந்ததற்காகவே ஒவ்வொரு நாளும் ஐயுறவோடு பார்க்கப் படுவேனென்றால், விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளன் என்று எந்த நிலையிலும் 'தடா'வில் அடைக்கப்படுவேன் என்றிருந்தால் எத்தனை நாளுக்கு நான் என் பிறப்பை நொந்து கொண்டிருப்பேன்? ஒருநாள் என்னையும் முந்திக் கொண்டு எனது நெஞ்சம் கொதித்து எழுமானால் இந்த நாடு என்ன ஆகும்?

உலகில் புரட்சிகள் வெடித்த நாடுகளை எண்ணி, வரலாற்றைப் புரட்டிப் பாருங்கள். தூங்கும் புலி மீது இடறி

விழுந்த குருடன் போல் நிலைமை ஆகிவிடக்கூடாது என்றே எச்சரிக்க விரும்புகிறோம்.

இன்று தமிழர்களும் தமிழகத்தை ஆள்பவர்களும் திரும்பத் திரும்ப “நாங்கள் விடுதலைப் புலிகளை ஆதரிக்கவில்லை; ஆதரிக்கவேயில்லை” என்று சத்தியம் செய்தவண்ணம் இருக்க வேண்டியுள்ளது. இது ஒரு கற்புப் பரிசோதனை போல் ஆகிவிட்டது.

ஒரு சந்தேகப் பேர்வழி தன் மனைவியை ‘உன்கற்புப் பற்றி சந்தேகமாக இருக்கிறது. நீ அப்படி, இப்படி’ என்று ஒவ்வொரு நாளும் அவளை ஏசிப் பேசி, ‘விரட்டி விடுவேன்’ என்று மிரட்டிக் கொண்டேயிருந்தால் நிலைமை என்ன ஆகும்? மானமுள்ள அப்பெண் என்ன செய்வாள்? தாங்க முடியாத நிலையில், என்றாவது ஒருநாள், அவளுக்குச் சீற்றம் பொங்கி, “அடப் போய்யா! நான் கெட்டவள்தான்! உன்னைக் கட்டிக்கிட்டே தப்புத்தானய்யா” என்று, அவன் முகத்தில் காறித் துப்பிவிட்டு, வெளியேறிவிட மாட்டாளா?

விடுதலைப் புலிகள் நில அணிமை காரணமாகவே இங்கு ஊடுருவவும் சில மறைமுக வேலைகள் செய்யவும் வாய்ப்பாகிறது. அது அவர்கள் குற்றமேயன்றி இங்குள்ள தமிழர்களின் குற்றமாகாது. கூடுமானவரை அவர்களைத் தடுக்கவும், நீக்கவும், தண்டிக்கவுமே இங்குள்ளவர்கள் நடவடிக்கை எடுக்கிறார்கள். இதை அரசியல் ஆதாயம் தேட ஒரு வழியெனக் கொள்வதையோ, தமிழக அரசைக் குறிப்பிட்ட காலம்வரை ஆளவிடாமல் கலைத்து விடுவதற்கோ பயன்படுத்தினால் அது மாபெரும் தவறாகிப் போகும்.

ஒருவருக்கொருவர் பகையென்றால் வேறு காரணங்களைத் தேடுங்கள்! நீங்கள் பகைத்துச் சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளுக்காக ஆடும் நாடகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கத்தானே, இந்த நாட்டு மக்கள் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

காஷ்மீரில் நடக்கும் ஊடுருவல், குண்டுவெடிப்புகள்; மும்பையில் நடக்கும் வன்முறைகள்; தில்லியில் அடிக்கடி நடக்கும் கொடுமைகள், இந்திய எல்லையோரப் பகுதிகளில் நடக்கும் அட்டுழியங்கள் இவையாவற்றுக்கும் அந்தந்தப் பகுதியினர் காரணமா? ஊடுருவி வன்முறையில் ஈடுபடுவோர் காரணமா? இவர்களில் யாரைத் தண்டிக்கவேண்டும்? இதற்காக எந்த எந்த ஆட்சிகளைக் கவிழ்ப்பது? எல்லாவற்றையும் எல்லோரும் சிந்திக்க வேண்டும்.

தமிழனுக்கு மட்டும் ஒரு தனி நீதி என்று போருமானால், இங்குள்ளவர்கள் எல்லாம் 'விடுதலைப் புலி ஆதரவாளர்கள்' என்று திரும்பத் திரும்பக் கூறி, பழிதூற்றி, ஆட்சிகளைக் கலைத்துத் துன்புறுத்திக் கொண்டேயிருப்பார்களானால், அது வெட்டத் துளிர்க்கும் மரம் போல, இங்கொரு 'விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம்' துளிர் விடவே வழிவகுக்கும்.

புலிகள் பற்றி பள்ளிக்கூட பாடப் புத்தகத்தில் வந்தால்கூட, 'எங்கே புலிகளின் ஆதரவாளர்கள் என்று நம் ஆட்சியே கலைக்கப்பட்டுவிடுமோ' என்று, மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு ஆட்சிக்கு வந்தவர்களே அஞ்சி அஞ்சி நடுங்கும்படி நிலை நீடிக்குமானால்; ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கையில் வைத்திருப்பவர்களே 'சத்தியம்

செய்து, புலிகளை அடக்கி ஒடுக்குவதாகச்' சரண்புகுமாறு செய்ய இதை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டேயிருப்பார்களானால்; மனிதன் என்பவன் மானமுள்ளவனாதலால், "ஆமாம், நான் ஆதரவாளன் மட்டும் இல்லை! நானே புலிதான் - நான் ஒரு விடுதலைப் புலி!" என்று தன்னை மறந்து கூவும் நிலை ஏற்பட்டுவிடக் கூடும்.

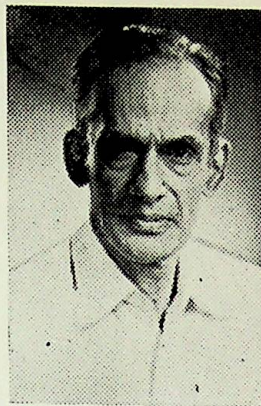
இங்குள்ளவர்களையெல்லாம் சந்தேகக் கண்ணோடு பார்த்து, தமிழர்கள் நெஞ்சில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நஞ்சைக் கலந்து, தமிழகத்தை இந்தியாவை விட்டுப் பிரித்துத் தனிமைப் படுத்திவிட முயல்பவர்களை - மறைமுகமாகத் தங்களை அறியாமல் தமிழர்களை வேறுபடுத்திப் பிரித்துப் பார்த்துக் கொடுமைப்படுத்திப் பிரிக்க முயல்பவர்களைப் பார்த்து ஒன்று மட்டும் சொல்லலாம்: "இது இந்திய ஒருமைப்பாட்டிற்கு உகந்ததன்று; பாரதத்தைச் சிதைக்க நீங்களே முயலாதீர்கள்!" என்று.

மனுநீதிச் சோழன் கட்டிவைத்த ஆராய்ச்சிமணி இது. இதன் ஓசை எல்லோர் செவியிலும் விழுந்தால் நல்லது.

(தினமணி : 21-4-1998)

காஷ்மீரில் நடக்கும் ஊடுருவல், குண்டுவெடிப்புகள்; மும்பையில் நடக்கும் வன்முறைகள்; தில்லியில் அடிக்கடி நடக்கும் கொடுமைகள்...இவை யாவற்றுக்கும் அந்தந்தப் பகுதியினர் காரணமா? ஊடுருவி வன்முறையில் ஈடுபடுவோர் காரணமா? இவர்களில் யாரைத் தண்டிக்கவேண்டும்? இதற்காக எந்த எந்த ஆட்சிகளைக் கவிழ்ப்பது?

‘தமிழண்ணல்’ என்று பெருமையாக அழைக்கப்படும் இவர் 12-8-1928இல் இன்றைய சிவகெங்கை மாவட்ட தெற்குப்பையில் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் இராம. பெரியகருப்பன். சங்க இலக்கிய மரபு பற்றி ஆய்வு செய்து டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர். பள்ளி, கல்லூரி, பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைகளில் 41 ஆண்டுகள் ஆசிரியப் பணி ஆற்றியவர். தமிழக அரசின் நல்லாசிரியர் விருது, சிறந்த நூற்பரிசு, திரு. வி. க விருது பெற்றவர். பல்கலைக் கழக மானியக் குழுவால் தேசியப் பேராசிரியர், சிறப்பு நிலைப் பேராசிரியர் எனச் சிறப்பிக்கப் பெற்றவர்.